

CAPITOL

KUOPION HIIPPAKUNTALEHTI | 1/2007

SIVU 05 Upseerista seurakuntapapiksi
SIVU 13 Kutsumusammattina suntio

SIVU 22 Uusi dekaani
SIVU 23 Kasvatuksen uusi hiippakuntasihteeri

SISÄLLYS 01/2007

- 03 Pääkirjoitus
- 04 Piispailua
- 05 Upseerista seurakuntapapiksi
- 07 Henkilökohtainen kiinnostus tietotekniikkaan voitti
- 08 Ohjauksen taju
- 11 Pätkätyö on sitoutumista hetkeen
- 12 Kolumni
- 13 Kutsumusammattina tuntio
- 15 Koulutusmahdollisuuksista rikas hiippakunta
- 17 Diakonia
- 18 Jumalanpalvelus ja kirkkomusiikki
- 19 Lähetys
- 20 Kasvatus
- 22 Uusi dekaani
- 23 Kasvatuksen uusi hiippakuntasihtööri
- 24 Humoristisen piispan sykkähdyttävä hartauskitja
- 25 Minna musikaali
- 27 Puhelinnumerot
- 28 Toisenlainen sananselitys

Elämäni hetkien ja vuosien Herra,
sinä olet antanut minulle paljon aikaa.
Sitä on takanani
ja edessäni.

Se oli minun ja tulee omakseni
ja olen saanut sen sinulta.
Kiitos jokaisesta kellon lyönnistä
ja jokaisesta uudesta aamusta.

En pyydä sinulta enempää aikaa,
vaan paljon mielentyyneyttä
joka hetken käyttämiseen.

Pyydän, Herra,
että käskyiltä ja velvollisuuksilta
jäisi hiukan aikaa
hiljaisuuteen ja leikkiin
ja niille, jotka tieni varrella
ovat lohdutuksen tarpeessa.

Pyydän sinulta huolellisuutta,
niin etten aikaani tappaisi,
tuhlaisi enkä turmelisi.
Jokainen hetki on kuin maakaistale.
Tahtoisin kyntää
ja kylvää rakkautta,
ajatuksia ja keskusteluja,
joista kypsyy hedelmä.
Siunaa vuoteni.

Jörg Zink, Rukouksen tie.
Kirjaneliö 1970.

JULKAISIJA: Kuopion hiippakunnan tuomiokapituli

PÄÄTOIMITTAJA: Aulikki Mäkinen

TOIMITUSSIHTEERI: Kaija Pyykönen

TOIMITUSKUNTA: Lauri Jäntti, Hannu Keränen, Marjatta Pulkkinen, Kari Tanskanen

ULKOASU: Joonas Kallio, Jay Style

TAITTO: Leea Wasenius

KANSIKUVA: Hannu Keränen

PAINOPAikka: Suomen Graafiset Palvelut Oy, Kuopio

Pakan sekoittajat

Uuteen työpaikkaan on aina jännä mennä. Koskaan ei voi tietää, mikä siellä tulijaa lopulta odottaa. Työilmapiiri ja tavat saattavat olla aivan toisenlaiset, eikä virkanimikkeen alle kuuluvat työtehtävkään ole välttämättä samanlaisia kuin ennen. Verkostot täytyy rakentaa uudelleen ja työntovereihin ja hallinnon kokeroihin täytyy tutustua usein kantapään kautta. Usein ensimmäiset viikot, joskus kuukaudetkin menevät ihmetellessä ja uusiin töihin ja ihmisiin totutellussa.

Myös työyhteisölle uuden työntekijän saapuminen on ajatteluttava paikka. Työyhteisön tasapaino ja totut roolit järkkyvät. Uutta työntekijää saatetaan odottaa, mutta odotukset ja todellisuus eivät aina kohtaa. Uusi ihminen kysyy ja ihmettelee, kummeksuu ja kyseenalaistaa. Eikä sitä katsota kaikkialla hyvällä. ”Mehän tiedämme, miten täällä työt hoidetaan. Tututtele ensin talon tavoille”, saattaa joku lopulta muurata.

Uusi työntekijä on työyhteisölle arvokkain ensimmäisen kuuden kuukauden aikana. Silloin hän vielä nä-

kee uuden työpaikkansa ulkopuolisen silmin ja kysyy asioita, joita ympäristökin saattaa kysellä. Pitkään työssä olleet ovat jo tottuneet työpaikan kummallisuuksiin ja tapoihin eivätkä aina edes huomaa niitä.

Perehdyttämisessä ei ole kysymys mistään muusta kuin Jeesuksen käskystä: ”Niin kuin te tahdotte ihmisten tekevän teille, niin tehkää te heille.” On kaikkien edun mukaista, että uusi työntekijä perehdytetään työhön ja työyhteisöön hyvin. Perehdyttäminen ei voi olla kiinni työntekijän omasta aloitteellisuudesta, vaan se on jokaisen oikeus. Samalla koko työyhteisö saa mahdollisuuden oppia uutta ja tarkastella työtään uudessa valossa.

Seurakunnissamme tehdään päätkätöitä ja sijaisuuksia, täytetään virkoja ja opiskellaan työtä tekemällä. Harjoittelijatkin ovat osa monien seurakuntien arkipäivää. Työyhteisössä on monenlaista osaamista, sellaistaakin, joka jää arjen aherruksessa piiloon eikä kukaan ymmärrä nostaa sitä esille. Saattaisi kannattaa.

Arvoisat työtoverit!

Syksyn harmaus ja pimeys vaihtuvat joulun ja loppiaisen myötä sydäntalveksi ja orastavan kevään kaipaukseksi. Kuopion perinteisillä tammimarkkinoilla pakkasen vielä tavallisina talvina pureskelee, mutta lisääntyvälle valolle ”Pakkasherakaan” ei voi mitään. Valo enteilee jo kevään tuloa.

Meneillään olevaan kevätkauteen saamme tarttua mielessämme vanhan allakantekijän uudenvuodenrukous: ”Anna, oi Jeesus, rauha ja menestys!” Tämä rukous toimii oivallisena siltana siirtyessämme kirkkovuodessa joulun ajasta kohti pääsiäisaikaa. Tiedämmehän, että juuri pääsiäisen sanoma Jeesuksen ylösnousemuksesta ja elävyydestä antaa perustan ja uskottavuuden tälle rukoukselle.

Tuo ylösnoussut, kuolleista herätetty Kristus antoi seuraajilleen tehtävän, joka on maailmanlaajuinen: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa. Ja

katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” (Matt. 28: 19-20). Tämän käskyn ja siihen liittyvän lupauksen johdosta me itse kukin olemme mukana kirkon työssä, olimmepa sitten työhön jatkuvasti kiinnitettyjä tai vaikkapa pätkätöissä. Tuo käsky kaikkineen houkuttaa myös yhä uusia työntekijöitä liittymään joukkoon.

Ajatellessani hiippakuntani seurakuntia muistan usein törmänneeni jaotteluun ”me hengellisen työn tekijät” ja sitten muut, kai ”hengettömän työn” tekijät. Mielestäni karsinointi on aiheeton, koska jokainen seurakunnan palkkalistoilla oleva on jo työnsä puolesta Kristuksen maailmanlaajuisen kirkon palveluksessa eli hengellisessä työssä. On ollut riemastuttavaa huomata, että usein juuri kiinteistötyöntekijät, suntiot, haudankaivajat, emännät, lastenohjaajat ja viraston työntekijät ovat varsinaisia ”sisäänheittäjiä” kirkon työssä. Toki kaikkia muitakin tarvitaan omalla paikallaan, jotta kirkon perustehtävä tulee toteutetuksi. Tämän näköalan toivoisin tuovan keskinäistä arvostusta työtiimimme keskuuteen.

Olemme kaikki ”samassa veneessä”, jossa kukin voi palvella omien armoalahjojensa mukaan yhteistä asiaamme: Jumalan valtakunnan leviämistä ihmisten keskuuteen!

Tähän työhön voimme itse kukin monella tapaa valmentautua. Kurssit ja koulutus ovat silloin arvossa arvaamattomassa. Syvällisin valmentautuminen tapahtuu kuitenkin henkilökohtaisen hiljentymisen, rukouksen ja palvelun kautta. Se tapahtuu perehtymällä juuri siihen opetukseen, mitä Jeesus itse käski noudattaa. Tällöin esimerkiksi Matteuksen evankeliumin esittelemä Vuorisaarna on ohittamaton. Se palvelee meitä niin ihanne- kuin syntipeilinäkin, josta selviämme kuiville ainoastaan Jumalan armon avulla. Tuon armon osallisuutta ja halua jatkuvasti tutustua sen perusteisiin Sinulle toivon.

Teitä kaikkia lämmöllä ajatellen ja siunaten

Upseerista seurakuntapapiksi

Teksti Aulikki Mäkinen
Kuva Tuuli Oinonen

Lempäälän seurakunnan vt. kappalainen **Ensio Partanen** on tyytyväinen mies. Siirtyminen puolustusvoimista seurakuntapapiksi on ollut suuri työkuultuurin muutos, mutta nykyinen työ palkitsee haasteellisuudellaan ja vaativuudellaan.

– Tulin 1982 herätyskristillisesti uskoon ja toimin erilaisissa lähetysjärjestöissä ja oman seurakunnan luottamustoimissa. Vähitellen alkoi tuntua siltä, että herätyskristillisyydessä tahkottiin samoja asioita ja ajattelin, että teologinen voisi avata maisemia. Mietin, että voisin palvella pappina paremmin, kertoo Ensio Partanen.

Ajatus pappeudesta ei ollut kuitenkaan aivan uusi. Ensio Partanen oli jo lukiolaispoikana miettinyt kolme ammattivaihtoehtoa: upseerin, papin ja metsänhoitajan ammatteja. Uskonvarmuutta kuitenkin puuttui ja Partanen pelkäsi tulevansa papiksi, joka puhuisi Jumalasta kuin joulupukista. Niinpä pyrkiminen teologiseen tiedekuntaan jäi.

– Palasin perheeni kanssa Lähi-idän komennukselta 1993. Olin tilannut pääsykoepaperit valmiiksi ja ne odottivat kotona. Luin hillittömästi ja pääsin. Opiskelin työn ohessa kaikki lomat, illat ja yöt. Viisi vuotta siihen meni, naurahtaa Partanen.

Hyvä työyhteisö tuli yllätyksenä

Pappisvihkimystä Ensio Partanen pyysi vasta päästyään eläkkeelle Suojelukoulun johtajan tehtävästä. Puolustusvoimien alhainen eläkeikä takasi sen, että aktiivisia työvuosia voisi olla jäljellä vielä monta. Ensimmäinen virkamääräys vei miehen Lapinlahdelle.

– Olen iloinen, että minut synnytettiin pappeuteen juuri siellä. Se oli lempeä ja armollinen yhteisö, joskin samalla vaativa ja haasteellinen työpaikka. Pidin ensimmäisenä kesänä neljä rippikoulua, enkä ole ol-

lut koskaan elämässäni niin puhki, kuin tuon kesän jälkeen, muistelee Partanen.

Seurakunta työyhteisönä oli Partaselle monella tapaa yllätys. Lapinlahti osoittautui moderniksi seurakunnaksi, jossa monet uudet tuulet puhalsivat. Rovastikunnallisessa viestintähankkeessakin oltiin ennakoinnassa tulevaa. Monien muiden kirkon virkaan vihittävien tavoin Partanen piti ennakkoon seurakuntien johtoa tulehtuneena ja työyhteisöjä ongelmallisina, mutta yllättyi positiivisesti. Lapinlahti oli hyvin johdettu ja toimiva työyhteisö.

Upseerista seurakuntapapiksi

– Puhuttelevinta oli kuitenkin seurakunnan moniammatillisuus. Työyhteisöstä löytyi monenkirjavaa ammattitaitoa, jonka käymä vuoropuhelu kantoi hedelmää. Joskus seurakunta oli ”empivä armo-organisaatio”, jossa asiat saattoivat sujua hitaasti ja palaverissa saatettiin käyttää aikaa turhalkin tuntuvien yksityiskohtien miettimiseen, Partanen toteaa.

Sen vuoksi moniammatillisuus ja ihmiskeskeinen työtapa ovat olleet toisenlaisesta työskentelystä tulleelle myös vaikeinta omaksua. Myös ajaton työaika ja oma aikatauluttaminen on ottanut koviin. Ajan ottaminen omalle perheelle on vaatinut opettelua ja itsekuria.

Oppia kirkon ulkopuolelta

Vanhasta työstään Partanen olisi ottanut mukaansa päätöksenteon ja selvät tehtävät, koulutuksen painottamisen, erilaisuuden hyväksymisen ja älyllisesti inspiroivat tavat motivoida työhön.

– Armeijassa opin, että työntekijällä pitää olla oikeus saada jatkuvasti koulutusta, se motivoi ja pitää yllä halua kehittyä. Työtehtävien pitää olla selkeitä ja päätöksiä tehdä. Huonokin päätös on parempi kuin elää epätietoisuudessa ilman mitään päätöksiä, painottaa Ensio Partanen.

– Tämä kaikki auttaa työssä jaksamisessa. Samalla armeija opetti minulle yhteisöllisyyden voiman. Kun yhteisö on terve, saa rehellistä palautetta, mutta myös tukea omalle työlleen, hän lisää.

Ensio Partanen sanookin, että puolustusvoimissa kaikki on selkeää, mutta lempeys ja armo sen sijaan saattavat puuttua. Kuitenkin kirkon pitäisi ottaa oppia myös kirkon ulkopuolelta. Tulosjohtamisen ei olisi kirkossakaan huono asia.

– Suunnittelu ja kehityskeskustelut ovat tätä aikaa. Myös palkkausta pitäisi miettiä. Jotkut saattavat olla alimmassa palkkaluokassa kymmeniä vuosia, mikä ei ainakaan lisää motivaatiota. Työ sen sijaan saattaa olla vaativaa, sanoo Partanen.

– Suunnittelussa tulisi ottaa huomioon työhön liittyvät odottamattomatkin toimintaympäristön muutokset. Kirkossa ei pitäisi vain reagoida, vaan päästä reagoivasta ennakoivaan toimintaan, hän miettii.

Kaikki mukana perehdyttämisessä

Erittäin tyytyväinen Partanen on saamaansa perehdytykseen. Lapinlahdella oli tehty perehdyttämissuunnitelma, joka toimi kirkkoherran ollessa vuorotteluvapaallakin. Tuleva esimies otti itse yhteyttä ja tuli tapaamaan

ordinaatiokoulutuksen yhteydessä tuomiokapituliin. Partanen piti sitä hyvänä kädenojennuksena uuteen työpaikkaan.

– Työyhteisössä kaikki alkoi yhteisestä palaverista, jossa sain kertoa itsestäni ja työntekijät tulivat tutuiksi. Sain käteeni selkeän perehdyttämisspaperin, joka kädessä kuljin kaikkien työntekijöiden luona. Jokainen perehdytti omasta näkökulmastaan. Vt. kirkkoherralta Juha Heikkilältä sain myös hyvää ohjausta erityistilanteiden tullessa eteen, kiittää Partanen.

Ensio Partanen jäi kaipaamaan vain erillistä arviointikeskustelua, jolloin olisi kuullut kirkkoherralta, miten hän on kokenut uuden työntekijän sopeutumisen. Sitä ei Lapinlahdella ollut, joskin palautetta tuli viikkopalaverissa. Erityisen tärkeäksi Ensio Partanen koki toimistohenkilökunnan antamat neuvot mitä erilaisimmissa käytännön asioissa.

Ensio Partanen sanoo itse, ettei ole katunut uutta ammattiaan. – 110% kannatti lähteä kirkkoon töihin, vaikka pappeus onkin vaikeaa, haasteellista ja vaativaa, sanoo Partanen ja vastaa seuraavaan puhealuun.

Henkilökohtainen kiinnostus tietojenkäsittelyyn voitti

Teksti Marjatta Pulkkinen

Rautalammilla kasvanut **Ari Jalkanen** (36) vaihtoi kanttorin työt kohta valmistumisensa jälkeen tietojenkäsittelyyn, ensin alan yliopisto-opintoihin ja sittemmin vakituiseen työpaikkaan ohjelmistosuunnittelijana.

– Taustalla oli henkilökohtainen kiinnostus. Olin jo Sibeliuksen Akatemiassa atk-vastaavana ja kun sitten opintojeni loppuvaiheessa muutamia muitakin lähti opiskelemaan kokonaan uutta alaa, päätin minäkin kokeilla, pääsisinkö vielä yliopistoon tietojenkäsittelyä lukemaan, Jalkanen kertoo.

Ennen uusia opintoja hän ehti olla vuoden kanttorin sijaisena Kiuruvedellä. Opintojen ohessa Jalkanen hoiti vielä 60-prosenttista virkaa Leppävirralla, mutta loppu kävikin sitten niin kuin atk-alalla on tyypillistä.

– Työelämä tuli tutuksi opiskeluihin liittyvän harjoittelujakson aikana ja kolmantena vuonna olin jo atk-opintojen ohessa töissä.

Epäsäännöllisestä säännölliseen

Sibeliuksen Akatemian Kuopion osastolta vuonna 1999 musiikin maiste-

riksi valmistunut Jalkanen ei lähtenyt kirkon tarjoamasta virasta suinkaan ovet paukkuen eikä muutenkaan varsinaisesti tyytymättömänä. Oikeastaan ainoa mieltä askarruttanut seikka oli työaika.

– Vaihdoin iltojen ja viikonloppujen epäsäännöllisyyden selkeään päivätyöhön, hän summaa.

Jalkasen pääaineena Sibeliuksen Akatemiassa oli laulu eikä hän tuntenut olleensa koskaan ”mikään urkuri tai pianisti”.

– Se saattoi vaikuttaa ratkaisuun, koska kanttorin työhön kuuluu kuitenkin aika paljon soittamista. Toisaalta riippuu seurakunnasta, mitkä mahdollisuudet se työntekijälle antaa ja työntekijästä, mitä haasteita hän itse ottaa ja löytääkö oman tapansa tehdä työtä, Jalkanen puna-roi.

Jos koodaus alkaa tympiä...

Uudelle uralle siirtyminen oli Jalkasen mielestä helppoa, vaikka kyseessä olikin ”tosi iso päätös”. Opiskeluaikojen palo tietojenkäsittelyyn oli joka tapauksessa niin voimakas, että se tie piti katsoa loppuun.

Opiskelukavereista useampi on

jossain vaiheessa kokeillut muuta kuin kanttorin virkaa, mutta osa on palannut takaisin ja enemmistö on tällä erää kirkon töissä.

– Minäkin sanon yhä joskus puolileikkilään tai puolivakavissaan, että jos koodaushommat alkavat tympiä, siirryn kanttoriksi, Jalkanen naurah-
taa.

Kokonaan hän ei ole nytkään musiikkia jättänyt, vaan laulaa Tampereella sekä Harjun kamarikuorossa että Tampereen Filharmonisessa kuorossa, Harjun kuoroa joskus harjoituttaakin.

– Musiikkia harrastaa mielellään ja sen tekemisestä nauttii, kun on koulutus takana. Koulutusta myös haluaa hyödyntää, Jalkanen sanoo.

Ohjauksen taju

Hyvä harjoittelukokemus on paras rekrytointiväline kirkon virkaan. Kuvassa harjoittelija Anne Kortelainen (vas.) ja isonen Emma Tirkkonen Sonkajärveltä.

Kuva Hannu Keränen

Kirkon virkaan opiskelevien työelämäoppimisen ja harjoittelun kokemuksia sitovat toisiinsa samat tekijät kuin muissakin ihmissuhdeammateissa:

- ammatin käytännön tietojen ja taitojen omaksuminen,
- usein uusi sosiaalinen oppimisympäristö,
- uranvalinnan testaaminen ja siitä varmistuminen,
- ammatti-identiteetin alkava rakentaminen,
- kokoaikainen arvioitavana oleminen.

Näiden oppimisen puitteita ja tavoitteita koskevien näkökohtien lisäksi kirkon virkaan opiskeluun liit-

tyy ideologinen odotus: opiskelijan edellytetään sitoutuvan ja samastuvan ainakin jossakin määrin kirkon arvo- ja uskomusmaailmaan.

Tässä on työssäoppimisen ja täydennyskoulutuksen suuri ero. Jälkimmäisessä sama oppimispolku jatkuu, mutta muuttuu paljon helpommaksi. Täydennyskoulutuksessa on usein kysymys enää uusien osaamisalueiden omaksumisesta ja ammatti-identiteetin kasvusta. Edellä hahmottamani kuuden kohdan oppimistodellisuus onkin psyykkiseltä ja

sosiaaliselta vaativuudeltaan huima. Opiskelija samanaikaisesti ratkaisee tulevaisuuttaan, työstää vakaumustaan, pärjää uusien ihmisten keskelä, opettelee uusia tietoja ja taitoja ja on vielä koko ajan arvioitavana. Tällainen oppimismaailma merkitsee huomattavaa haastetta työelämäjaksojen ohjaustyölle. Millainen on hyvän ohjaajan taju omasta tehtävästään ja tavastaan kohdata kuvattujen paineiden alla ponnisteleva opiskelija?

Aloitteleva opiskelija kaipaa ohjaajalta mahdollisimman selviä ja yksityiskohtaisia menettelytapohjeita

Oppimisen monimuotoisuus

Kun ohjaaja kohtaa kirkon virkaan tähtäävän diakonian, kirkkomusiikin, nuorisotyön tai teologian opiskelijan, hän ei pelkästään siirrä tälle oman alansa tietoa ja taitoa. Koko olemuksellaan ohjaaja rakentaa mallia siitä, mitä on olla ammattilainen. Hän näyttää kuvan ammattikuntansa arvoista, etiikasta ja kulttuurista (mistä puhutaan kenenkin kanssa, miten asiakkaisiin/seurakuntalaisiin suhtaudutaan, miten omaa työnantajaa arvioidaan, mihin uskotaan ja mitä epäillään).

Oppiminen tapahtuuikin työelämässä kokonaisvaltaisesti: opiskelija samanaikaisesti suorittaa työtä opetellessaan *perinteistä ehdollistumista* Pavlovin koirakokeen tavoin ja herkkävaistoisesti oppii, miten tässä työpaikassa pitää toimia, että saa hyväksyntää. Samalla opiskelija *oppii mallista* oikeita ja eettisesti korkeatasoisia menettelytapoja – tai omaksuu mallista tapoja laskea rimaa ja pelata omaan pussiin.

Kokemuksellisen oppimisen avulla hän harjaantuu työn perusrutiineihin. Onkin mahdotonta järjestää työssäoppimista niin, että opiskelija oppisi vain toivottuja ja tavoiteltuja ammattitaidon osasia. Vääjäämättä haaviin tarttuu kaikenlaista sekä hyvää että huonoa. Silloin keskeisiksi muodostuvat ne tilanteet, joissa kokemuksia puretaan ja työstetään.

Tämä *reflektio* tapahtuu työssäoppimisessa useimmiten ohjatuissa vertaisryhmissä, yksilöllisissä ohjauskeskusteluissa tai oppimispäiväkirjaa kirjoittaen, mutta myös vapaamu-

toisissa keskusteluissa seurakunnan työntekijöiden tai muiden oman alan opiskelijoiden kesken. Ohjaaja voi tukea tai vauhdittaa tai toisaalta latistaa oppimista, oppimista estämään hän ei kykene.

Rautalangasta ekspertin suvereeniin taitoon

Kirkon virkaan opiskelevien lähtötilanteet ovat yhä erilaistuneempia. Suuri osa opiskelijoista on aikuisopiskelijoita ja on ennalta vahvasti perehtynyt seurakuntaelämän todellisuuteen. Toinen merkittävä osa on kirkollisen elämänpiirin ulkopuolelta opiskelemaan tulevat nuoret, joille kirkon elämä, arvot ja uskomukset ovat ennestään lähes tuntemattomia. Kummankin opiskelijatyypin ohjaaminen on haastavaa.

Aloitteleva opiskelija kaipaa ohjaajalta mahdollisimman selviä ja yksityiskohtaisia menettelytapohjeita. Tämän vaiheen ylitse ei ohjauksessa ole mahdollista hypätä ja siksi tarvitaan työtehtävien kärsivällistä ja vaiheittaista opettamista. Se on ohjaajalle vaativaa, kun oma ammattitaito on usein pitkälle automatisoitunutta ja kokonaisvaltaista eksperttityötä. Erityisesti sielunhoitotaitojen ohjaaminen voi tuntua työläältä, kun ohjaaja kokeneena osaajana ei tiedosta oman osaamisensa pieniä yksityiskohtia ja hiljaisen tiedon rakenteita.

Olet vasta tässä, he sanovat. Olen vasta tässä. Mutta kukaan ei tiedä, miten kaukaa olen tulossa.

(Maaria Leinonen)

Oppimisen edetessä opiskelijan kyky ottaa itsenäistä vastuuta kuitenkin kasvaa. Samalla hän alkaa suoriutua itsenäisesti yhä vaativimmista tehtävistä. Jo muutamassa viikossa tapahtuu merkittävää kehitystä. Sitä edesauttaa avoin vuorovaikutus mahdollisimman monen ammattilaisen kanssa. Työssä oppijoiden ja harjoittelijoiden osallistuminen seurakunnan elämään pakottaa seurakunnan työntekijät arvioimaan monella tavalla omaa ammatti-identiteettiään ja työtapojaan.

Kriittisen näkökyvyn edesauttaminen

Vaikka harjoittelun/työssäoppimisen ohjaajia olisi virallisesti vain yksi, on hyvä, jos opiskelijalla on monia keskustelukumppaneita työelämäjaksollaan. Teologian opiskelijoiden tärkeimpiä kokemuksia työssäoppimisesta oli tutkimukseni mukaan, että ”pappi voi olla monenlainen”. Havainto perustui juuri useiden ammattilaisten rinnakkaiseen kohtaamiseen ja heidän työtapojensa ja ajattelunsa seuraamiseen. Näin syntyi tulevaa ammattia koskevaa vertailupohjaa ja virisi kriittistä näkökykyä ammatin arkeen. Tätä prosessia ohjaaja voi merkittävästi edesauttaa pyrkimällä luomaan ohjaussuhteeseen jatkuvan molemmanpuuntaisen arviointikeskustelun. Sen tärkeitä kysymyksiä ovat:

- Mitä tästä työtehtävän suorittamisesta opit?
- Mitä jo nyt tunnet osaavasi hyvin?
- Mihin haluat jatkossa panostaa enemmän?

- Miten työssä oppimisesi etenee?
- Mitä palautetta haluat tämän perusteella antaa meille täällä työpäivällä?
- Miten tämä ohjaussuhteemme mielestäsi toimii?

Kokemukseni mukaan ohjaaja osaa soveltaa helpoiten kolmea ensimmäistä kysymystä. Kolmen jälkimmäisen arviointinäkökulman käyttäminen on kuitenkin vaativinta ja samalla antoisinta opiskelijan työssä oppimisen kannalta. Tällaisen pohdiskelevan ohjauskeskustelun avulla opiskelija kutsutaan oman oppimisensa arvioijaksi ja subjektiksi – ja näin hän on valmiimpi ottamaan vastaan ohjaajan kriittisiäkin havaintoja mainituista kysymyksistä. Samalla opiskelija voi myös oppia arvostamaan häntä ohjaavaa teologiaa, nuorisotyönohjaajaa, kirkkomusiikkia tai diakoniatyöntekijää ammattilaisena, jonka persoonassa teoreettinen asiantuntemus, menetelytapojen hallinta, ammattietiikka, ihmissuhdetaidot ja spirituaaliteetti toisiaan tukien leikkaavat.

Opetusta tärkeämpää on oppiminen. Ohjausta tärkeämpää on liikkeelläolo, matkanteko. Ja pitäisikö vielä lisätä: matkanteko kohti päämäärää.

Heikki Salomaa
yhteisen seurakuntatyön johtaja, pastori, työnohjaaja

Salomaa valmistee väitöskirjaa teologian opiskelijoiden ammatillisesta sosiaalisuhteesta soveltavissa opinnoissa.

Vinkkejä perehdyttämiseen

Työnantaja on vastuussa perehdyttämisestä.

- Se ei saa olla riippuvainen työntekijän omasta aktiivisuudesta.
- Kokonaisvastuu perehdyttämisestä kuuluu lähimmälle esimiehelle tai erikseen nimetyille perehdyttäjälle.
- Myös kesä- ja kausityöntekijät, harjoittelijat ja tehtävästä toiseen siirtyvät tarvitsevat perehdyttämistä.
- Seurakunta laatii perehdyttämissuunnitelman, johon merkitään perehdyttämiskeskustelujen aikataulu ja kaikki perehtyjää opastavat henkilöt.

Perehdyttämissuunnitelma sisältää seuraavia asioita:

- Uuden työntekijän vastaanotto
- Työympäristöön perehtyminen
 - Muut työntekijät ja heidän tehtävänsä
 - Seurakunnan toimitilat ja niiden käyttö
 - Yhteistyötahot ja kontaktit niihin
- Palvelusuhteen ehdot ja seurakunnan henkilöstöhallinto
 - palvelusuhteet, koulutus ja tiedotus
- Seurakunnan hallinto-organisaatio ja luottamushenkilöt

- Työtehtäviin perehdyttäminen ja työnopastus
- Yhteinen palautekeskustelu

■ Uusi työntekijä tarvitsee rehellistä ja oikeaan aikaan tulevaa palautetta, kannustusta ja kritiikkiä.

■ Muista, että aloittelija tarvitsee enemmän tukea kuin työelämässä jo pitkään ollut.

Uusi työntekijä on suuri mahdollisuus!

- Viisas työyhteisö kuuntelee hänen huomioitaan, kritiikkiään ja ideoitaan.
- Perehdyttäminen on aina vuorovaikutusta työyhteisön ja uuden työntekijän välillä.

Eeva Salo: Työhön perehdyttäminen. Kirjassa Seurakuntatyön johtamisen käsikirja. Toim. Huhtanen, Poutiainen, Totro, Turunen. Kirjapaja. Helsinki 2003.

Kirjasta löydät myös mallin seurakunnan perehdyttämissuunnitelmaksiksi.

Teksti ja Kuva Kari Tanskanen

Varpu Vauhkonen on viime ajat työskennellyt vs. nuorisotyönohjaajana Enossa.

Pätkätyö on sitoutumista hetkeen

Pätkätyö on ajan sana myös kirkossa. Äkkiseltään kuulostaa perin oudolta, että kirkon alalla määräaikaissa palvelussuhteissa on peräti 34 % henkilöstöstä, kun muulla julkisella alalla luku on n. 20 %. Työministeriön selvityksen mukaan korkeat ev.lut. kirkon pätkätyön luvut selittyvät paljolti hautausmaiden kesätyöllä samoin kuin muulla kesätyöllä, jota tehdään erityisesti seurakuntien rippikoulu- ja muilla leireillä.

Mutta jäljellä jäävän yli 10 prosentin takana on silti paljon inhimillistä elämää. Lisäksi erityisesti kirkon nuorisotyön alalla pätkätyön tekijöitä on paljon, lähes kolmannes nuorisotyön työvoimasta. Tämä selittyy paitsi opiskelijoiden tekemän kesätyön suurella määrällä myös sillä, että nuorisotyössä on nuoria työntekijöitä ja paljon naisia – ja mm. äitiyslomien sijaisuuksia.

Enon seurakunnassa työskentelevällä (tilanne 4.12. 2006) vs. nuorisotyönohjaajalla **Varpu Vauhkosella** on takanaan pitkälti toistakymmentä pätkätyösuhdetta. Haastattelua tehdessä ei ole tulevaisuudesta työn suhteen tietoa – pesti loppuu niillä

näkymin joulukuun lopussa, vajaan neljän viikon päästä.

Varpu katsoo tilannetta luottavaisesti – pätkätyön hyvät ja huonot puolet jo pitkältä ajalta tuntien. Hän valmistui nuorisotyönohjaajaksi v. 1995 – ja on sen jälkeen jatkanut työn ohessa opintoja – tällä hetkellä Joensuun yliopistossa, pääaineena psykologia. Määräaikaiset työsuhteet opiskelun ohessa ovat toistaiseksi olleet ok, mutta iän lisääntyessä ja perhe-elämän myötä tulee mukaan myös uusia tekijöitä.

Sitoutuminen hetkeen

Varpun mielestä pätkätyöntekijän on hyvä muistaa ainakin seuraavat kolme asiaa.

”Pitää olla itse aktiivinen. Työhön vähäksi aikaa sisälle pääsemiseksi pitää panna itsensä todella liikkoon.”

”Toiseksi työtä tehdessä pitää muistaa sitoutua siihen hetkeen sillä tavalla, että joku toinen sitä kohta jatkaa. Työstä ei voi tehdä oman näköistään, vaan pitää ajatella kauemmaksi – siten, että toinen voi luonte-

vasti siitä jatkaa. Tässä tullaan siihen huonoon puoleen, että esim. nuorisotyössä jatkuvuus kärsii ja tämä on seurakunnan toiminnassa mukana olevien nuorten kannalta tietysti huono seikka.”

”Kolmanneksi: pitää rukoilla ja luottaa siihen, että tämä on se juttu, joka on nyt minulle annettu – ja tästä minä selviän.”

Asuntolaina ?

Pätkätyön huonoja puolia on se, että mitenkä nuori perhe lähtee hakemaan asuntolainaa, jos työpaikka on määräaikainen ja jatkosta ei ole tietoa. Myös pätkätyön mukanaan tuoma muu epävarmuus alkaa vaijata, silloin kun tuntuu siltä, että on aika vakiintua.

”Sinkkuna on helppo lähteä vaikka toisella puolelle Suomea määräajaksi työhömiin, mutta kun alkaa perustaa perhettä, on tilanne jo toinen.”

Vaikka pätkätyössä on runsaasti epävarmuuden mukanaan tuomia epäkohtia, näkee Varpu positiivistakin:

”Kun on saanut olla työssä monessa eri seurakunnassa, on saanut kokemusta monista eri tavoista tehdä seurakuntatyötä. Tämä kokemus on varmasti hyödyksi myös silloin, kun lähtee hakemaan vakinaista työtä.”

MIKSI EN HALUA PAPIKSI

Kysymys ”miksi en halua papiksi” on hieman sama, kuin jos kysyisi itseltään, miksi en halua itseäni ha-
kattavan. Jokainen järkevä – tai ainakin sellaisena
itseään pitävä – ihminen pystyy keksimään jälkim-
mäiseen kysymykseen helposti useitakin syitä, eikä
alkuperäinäkään kysymys nyt niin vaikea ole, ei
edes teologille.

Miksi minä haluaisin työhön, jota kutsutaan kut-
sumusammattiksi vain siksi, että silloin minulle ei tar-
vitsisi maksaa kunnan palkkaa, vaikka minun olisi
jatkuvasti kuunneltava minulle usein täysin vieraiden
ihmisten salaisimpia ja herkimpiä yksityisasi-
oita, kohdattava heidän syyllisyydentunteensa ja häpe-
änsä, katsottava surua ja murhetta suoraan silmiin?
Useimmiten kysymys ei sitä paitsi olisi pelkästään
kuuntelemisesta, sillä pappina minun olisi pystyttä-
vä myös vastaamaan sellaisiin kysymyksiin, joihin
ihmisillä ei todellisuudessa ole vastauksia, suostut-
tava kulkemaan näiden ihmisten vierellä, yritettävä
lohduttaa heitä ja tarvittaessa polvistuttava rukoi-
lemaan yhdessä heidän kanssaan – ja julistamaan
rakkauden evankeliumia rakkaudettomille ihmisille.

Jo pelkästään tämä olisi ylivoimaista kenelle ta-
hansa ”normaalille” ihmiselle. Mutta tässä ei ole
suinkaan vielä kaikki. Pappina minun olisi oltava
myös esikuvana seurakunnalle, eli minun olisi suos-
tuttava elämään lasitalossa, patsastelemaan jonkin-
laisena kirkon mannekiinina ja samalla asettumaan

ihmisten silmätikuksi. Ja vaikka mieleni olisi muutoin
täynnä riittämättömyyden tunnetta, voisin olla var-
ma ainakin työn riittävydestä; tekemistä riittäisi aina
Jeesuksen toiseen tulemiseen saakka, sillä sitä en-
nen ei työ olisi koskaan valmis.

Toisaalta pappeudesta voisi löytää myös jotain
”myönteistäkin”: ei olisi ainakaan vapaa-ajan ongel-
mia, vapaa-aika kun sekoittuisi somasti ns. työai-
kaan.

Pappisvihkimyksen myötä minun olisi myös alis-
tuttava ns. pastoraaliseen kaitsentaan, eli joutuisin
tunnustamaan, että minun ja Jumalan välissä on sit-
tenkin vielä yksi Herra. Pappina voisinkin aina luot-
taa siihen, että jos pappina poikkeaisin ns. kaidalta
polulta, jos opettaisin tai julistaisin jotain muuta kuin
kirkon virallista oppia, jos esittäisin omia tulkintojani
Raamatusta, tai jos erehtyisin elämään edes vähäi-
sessä määrin siten kuin muut seurakuntalaiseni, pää-
sisin melko suurella todennäköisyydellä tapaamaan
hiippakuntani esipaimenta. Kaikkein suurin synti oli-
si kuitenkin se, jos kieltäytyisin yhteistyöstä naispap-
pien kanssa; kaikki opilliset erheeni olisi sen rinnalla
helposti kuitattu.

Pekka Niiranen
teol. tri
Kuopio

Kutsumusammattina suntio

Teksti Aulikki Mäkinen
Kuva Anssi Larikka

Maaningan suntioiden **Veikko Tikkasen ja Eija Pietarisen** juttu luistaa ja nauru helähtää kauas asti. Heti ei tulisi mieleen, että toinen heistä on oppimassa ja toinen töihin opettamassa, mutta näin vain on. Molemmat tunnustavat saavansa ja oppivansa toinen toisiltaan.

– Eijan töitä katsellessa huomaa, että jonkin asian voi tehdä noinkin ja jopa yksinkertaisemmin, sanoo 25 vuotta suntiona Maaningan seurakuntaa palvellut Tikkanen.

Eija Pietarinen kiittääkin koko Maaningan seurakunnan henkilökuntaa avusta ja opettamisesta. Työyhteisö on Eijan sanojen mukaan ottanut positiivisesti työssäoppimisen ja kannustanut eteenpäin. Vaikka kouluttaminen onkin uskottu Veikko Tikkaselle, koko työyhteisö on ollut mukana kannustamassa ja opettamassa.

Ammatinvaihtoa pakon edessä

Suntioksi oppisopimuskoulutuksella opiskeleva Eija Pietarinen aloitti opinnot syksyllä 2005. Pitopalvelua yrittäjänä pyörittänyt Pietarinen joutui

vaihtamaan ammattia vastoin omaa tahtoaan. Allergiat alkoivat vaivata ja ammatinvaihto oli väistämättä edessä. Allergiat todettiin ammattitaudiksi ja vakuutusyhtiö oli valmis korvaamaan uuden koulutuksen.

Pietarisen unelmissa välkkyi sosionomin tutkinto, mutta työssäoppimispaikoista oli pula. Oman seurakunnan oppisopimuspaikka oli jo ehtinyt mennä, eikä naapuriseurakunnistakaan avautunut ovia. Kirkko työnantajana kiinnosti seurakunnan luottamustehtävissäkin ollutta Pietarista. Sisälähetysseuran sivuilta löytyi tietoa suntion ammattitutkinnosta ja kun vakuutusyhtiökin näytti asialle vihreää valoa, uusi ammatti alkoi avautua. Oppisopimuskoulutus tuntui alusta alkaen hyvältä mahdollisuudelta.

– Olen oppinut työt aina käsiin kautta tekemällä. Vaakakupissa painoi myös mahdollisuus oppia omassa seurakunnassa ja työllistyä koulutuksen jälkeen, sanoo Eija Pietarinen.

Seurakunta solmi sopimuksen oppisopimuskeskuksen kanssa, joka puolestaan ostaa palvelun sisälähe-

tysseuralta. Järjestelyt ja opiskelu ovat sujuneet jouhevasti. Lähijaksot ja työssäoppiminen ovat täydentäneet toisiaan.

Suntion monipuolinen työ

Eija Pietarinen toteaa, että aika monet suntion työhön tarvittavista taidoista on tullut opittua jo aikaisemman työkokemuksen kautta. Mutta opittavaakin on. Ensimmäisen lähijakson jumalanpalveluskoulutus piti sisällään paljon uutta tietoa ja oli myös henkisesti rankka. Toisen lähijakson teemat taas olivat perinteisesti miehisempiä ja siihen sisältyi ilmastointiin ja kiinteistön hoitoon liittyviä asioita.

– Eniten minua on hämmästyttänyt työn laaja-alaisuus. Mitä kaikkea pienessä seurakunnassa suntion töihin kuuluukaan!, hämmästelee Pietarinen.

Kummallakin Maaningan suntiolla on omat mielitehtävänsä. Eija Pietarinen nauttii aikaisista kesäaamuista hautausmaalla, rauhasta, lintujen laulusta ja hiljaisuudesta. Ihmisten kohtaaminen ja kuunteleminen ovat

molemmille tärkeä osa työtä. Veikko Tikkaselle rakkaimmaksi työtehtäväksi on muodostunut jumalanpalvelusten valmistaminen ja hiljaiset, omat hetket kirkossa.

Kutsumustyön tekijät

Suntion koulutus on vuosien varrella laajentunut ja koneistus on helpottanut työtä. Silti monet asiat ovat säilyneet ennallaan. Suntio on edelleen monille seurakuntalaisille työntekijöistä helpoiten lähestyttävä. Seurakuntalaiset osallistuisivat yhä mielellään hautausmaan talkoisiin, jos siihen annetaan mahdollisuus. Vaikka koneilla monet asiat hoituvat nopeammin ja paremmin, vapaaehtoisille voisi myös jakaa vastuuta hautausmaan hoidosta.

– Kaiken seurakunnan työn, myös suntion työn täytyy olla tekijälleen kutsumusammatti, kiteyttää Veikko Tikkanen evästyksensä uusille suntiosukupolville.

SUNTION AMMATTITUTKINTO

Suntion ammattitutkinto voidaan suorittaa kolmella eri tavalla a) oppisopimuksella b) näytöillä ja c) monimuotokoulutuksena.

Oppisopimus edellyttää työsuhdetta ja työnantajan ja työntekijän yhteistä halua tutkinnon suorittamiseen. Tämä on edullisin vaihtoehto niin työntekijälle kuin työnantajalle.

Suoraan näytöillä tapahtuva tutkinnon suorittaminen edellyttää riittävän pitkää ja laaja-alaista työkokemusta kirkon erilaisissa työtehtävissä.

Monimuotokoulutus on tarkoitettu lähinnä niille, joilla ei ole mahdollisuutta suorittaa suntion ammattitutkintoa oppisopimuksella tai näytöillä.

Suntion ammattitutkinto muodostuu kolmesta pakollisesta tutkinnon osasta.

Nämä osat ovat:

1. Jumalanpalvelukset ja

muut kirkolliset tilaisuudet

2. Hautaustoimi ja

viheralueiden hoito

3. Kiinteistöjen huolto.

Tämän lisäksi tutkinnon suorittaja valitsee valinnaisista tutkinnon osista yhden. Nämä osat ovat:

4. esimiestehtävät tai

5. Ruokapalvelut.

Koko tutkinto sisältää neljä tutkinnon osaa, jotka suoritetaan näytöillä. Vapaaehtoisena tutkinnon osana tutkinnon suorittaja voi lisätä tutkintoonsa vielä yrittäjyyden.

Suntion ammattitutkintoon tähtäävä valmistava koulutus alkaa Sisälähetysseuran Oppilaitoksella Piekämäellä 22.01.2007.

Katso tarkemmat tiedot www.sisop.fi/koulutus/suntio tai ota yhteyttä:

Anne Sipinen p.020754 2612 tai Keijo Toivanen p. 020754 2578 tai 0500 543 540

HENGELLINEN MATKAKUMPPANUUS

neuvottelupäivä torstai
22.2.2007

klo 9–16 Valamon luostari,
Heinävesi

Kohderyhmä:

Kaikki seurakuntien työntekijät

Sisältö:

Hengellisen elämän syveneminen, hengellisen matkakumppanuuden löytäminen ja siinä vahvistuminen, levosta ja kiireettömyydestä arjen haasteisiin lähtemisen opettaminen

Kustannukset:

20 € lounas ja kaksi kahvia, 30 € osanottomaksu

Ilmoittautuminen:

viimeistään 3.2.2007 tuomiokapitulin vahtimestarille, puh. (017) 288 8400, osmo.karppinen@evl.fi

Ohjelma

9.00 Tulokahvi
9.30 Alkukahartaus ja päivien avaus hiippakuntasihteerin Sirpa Juola, tuomiokapitulin
10.00 Hengellinen ohjaus itäisessä perinteessä

teologisten aineiden opettaja Hannu Pöyhönen, Valamon luostari

12.00 Lounas

13.00 Hengellinen ohjaus ja rukouselämä nunna Kristoduli, Lintulan luostari

15.00 Yhteenveto ja päätöshartaus rovasti Kristiina Ekroth, Varkauden perheasiain-neuvottelukeskus

16.00 Kahvi

TERVETULO!

Koulutusmahdollisuuksista rikas hiippakunta

Kirkkomme eri tehtäviin kouluttautumisissa Kuopion hiippakunnalle on muodostunut yllättäväkin erityisasema. Paremmin kuin missään toisaalla täällä voi nykyisin kouluttautua kaikkiin kirkon keskeisiin tehtäviin.

Tämä tilanne on kehittynyt vähin erin. Jos 1940- ja 1950-lukujen Kuopion hiippakuntaa saatettiin luonnehtia suurten ikäluokkien ja toisaalta myös kansanopistojen hiippakunnaksi, tilanne on tänään toinen. Kuten kaikkialla Suomessa ns. toisen asteen koulutus ja sitä pidemmälle menevä muu koulutus on sen jälkeen kehittynyt suuresti.

Nyt näkymät ovat jälleen toiset. Pitkälle kehittyntä koulutusjärjestelmää joudutaan sopeuttamaan pienempiin opiskelijamääriin, mikä väistämättä koskee myös kirkon tehtäviin valmistavia oppilaitoksia.

Diakonian koulutus ja Vaalijala Sortavalasta Pieksämäelle

Ensimmäinen vahva kirkollinen koulutusyksikkö on hiippakuntaamme syntynyt heti sotavuosien jälkeen 1940-luvun jälkipuoliskolla. Suomen Kirkon Sisälähetysseura joutui monipuolisine laitoksineen evakkotielle Sortavalasta. Sen diakonissalaitos ja kasvat-

Teksti Markku Eloheimo, kuva Hannu Keränen

tajaopisto sijoittuivat lyhyeksi ajaksi ensin Kuopioon juurtuakseen sitten Pieksämäen kauppalan avustamana Pieksämäelle.

Kehitysvammaistyön uria avannut Vaalijala puolestaan sijoittui Pieksämäen maalaiskunnan Könönpeltoon.

Pieksämäestä onkin sittemmin muodostunut monille diakonian ja kasvatustyön tehtäviin kouluttetuille merkittävä opiskelupaikkakunta. Tätä nykyä Diakonia-ammattikorkeakoulun (DIAK) Pieksämäen yksikössä voi suorittaa diakonin virkakelpoisuuden sisältävän sosionomin tutkinnon (240 op) tai diakoniansan virkakelpoisuuden sisältävän sairaanhoitajan tutkinnon (210 op). Samoin siellä on mahdollista kouluttautua kirkon nuorisotyönohjaajaksi suorittamalla siihen kelpoisuuden antava sosionomin tutkinto.

Kirkkomusiikkia Kuopiossa

Kirkkomusiikin koulutuksessa Kuopio on vuodesta 1960 alkaen muodostunut Helsingin ohella keskeiseksi paikkakunnaksi - tavallaan korvannut rajan taakse jäänyttä Viipuria. Yhteistyössä Sibeliuksen Akatemian kanssa Kuopion konservatoriossa aloitettiin kanttori-urkurien koulutus, joka 1983 siirtyi hallinnollisesti Sibeliuksen Akatemiaan perustetun Kuopion osaston vastuulle. Täällä on sittemmin opiskelut noin puolet S-A:n kirkkomusiikin koulutusohjelman opiskelijoista.

Koulutuksen vahvan ytimen muodostaa liturginen musiikki. Seurakuntatyön edellyttämät musiikilliset valmiudet ovat opiskelussa keskeisellä sijalla, mutta erityiset syventymiskohteensa opiskelija voi lisäksi valita joko taiteelliselta, pedagogiselta tai tutkimukselliselta alueelta.

Niinpä osastossa voikin suorittaa musiikin maisterin (MuM) tutkinnon lisäksi myös lisensiaatin (MuL) ja tohtorin (MuT) tutkinnon. Vuosien mittaan Kuopiosta on valmistunut yli kaksisataa musiikin maisteria, heistä useimmat kanttorin tehtäviin kirkossamme.

Lapsi- ja perhetyön koulutusta Lapinlahdella ja Pieksämäellä

Erityisesti päiväkerhotyön nopea laajeneminen 1970-luvulla edellytti ohjaajakunnan kouluttamista. Se on vuosien mittaan laajentunut ja vakiintunut.

Vuodesta 2001 alkaen kolmivuotiseksi muuttunut koulutus tähtää lapsi- ja perhetyön perustutkintoon. Opetushallituksen hyväksymässä opetussuunnitelmassa korostuvat kristilliseltä arvopohjalta sekä arvokasvatus että kasvatusyhteistyö perheiden kanssa. Em. perustutkinto antaa kelpoisuuden sekä seurakuntien lapsi- ja perhetyön että kuntien päivähoiton tehtäviin.

Hiippakunnassamme tälle alueelle on mahdollista kouluttautua kahdessakin oppilaitoksessa: Portaapäin kristillisessä opistossa Lapinlahdella ja Sisälähetysseuran opistossa Pieksämäellä.

Teologinen tiedekunta Joensuuhun

Viime vuosien suuri ponnistus ja ilon aihe on ollut uuden suomenkielisen teologisen tiedekunnan aikaansaaminen Joensuun yliopistoon. 1960-luvulta alkaen viriteltyä hanketta on matkan varrella kaavailtu niin Ouluun kuin Jyväskyläänkin. Lopulta se toteutui kirkkomme myötävaikutuksella Joensuussa, jonne jo aikaisemmin 80-luvulla oli siirtynyt ortodoksisen kirkon pappiskoulutus seminaaristaan Kuopiossa.

"Läntistä" teologiaa on Joensuussa voinut opiskella humanis-

tisessa tiedekunnassa jo vuodesta 1997 alkaen, mutta varsinainen uusi ekumeeninen tiedekunta starttasi v. 2001. Tiedekunta koostuu läntisen teologian ja ortodoksisen teologian laitoksista vastaavine koulutusohjelmineen, joissa on myös joitakin yhteisiä osioita. Läntisellä puolella opiskelijat valitaan jo pääsykoevaiheessa joko kirkon virkaan tai uskonnon aineenopettajan tehtäviin opintoihin.

Alusta alkaen Joensuussa on painotettu työssä oppimisen merkitystä, mistä johtuen Joensuun opiskelijoita on ollut harjoittelujaksoillaan niin Joensuun, Kuopion, Jyväskylän ja lähiaikoina myös Lappeenrannan seutujen seurakunnissa. Uusi tiedekunta merkitsee tukea erityisesti pohjoisille hiippakunnille, mutta Joensuussa opiskelleita on jo vihitetty papeiksi kaikissa muissakin suomenkielisissä hiippakunnissa.

Taloudellis-hallinnollisen henkilöstön, ml. suntioiden koulutus

Seurakuntien taloudellis-hallinnollinen henkilöstö muodostaa noin puolet kirkkomme kaikesta työvoimasta, kuuluvathan siihen myös suntiot sekä kiinteistöistä ja hautausmaista vastaavat työntekijät. Peruskoulukseltaan useimmat ovat ammatikorkeakoulu- tai opistoasteen tai sitä alemman ammatillisen tutkinnon suorittaneita. Varsinainen seurakunnallinen ammatillinen osaaminen ja kokemus on ollut mahdollista saada vasta itse työssä.

Kahta kautta tilanne onkin aikaisempaan nähden selvästi parantunut. Ensinnäkin 90-luvulla Opetushallitus hyväksyi eräiden tätä koulutusta jo antaneiden opistojen aloitteesta Suntion ammattitutkinnon perusteet. Koulutuksesta on enemmän toisaalla tässä lehdessä.

Toinen merkittävä uudistus on sisältynyt taloudellis-hallinnollisen alan kouluttajan viran saamiseen

Kirkon koulutuskeskukseen. On voinut aloittaa talouspäälliköiden mentorentikoulutus, johon useat kokeneet talouspäälliköt myös omasta hiippakunnastamme ovat osallistuneet. Samoin on luotu erilaisista "moduleista" rakentuva talouspäälliköiden koulutusohjelma, koulutusta taloustoimistojen ja kirkkoherranvirastojen työntekijöille sekä kehitetty esimieskoulutusta. Jatkossa kyettäneen talousasioiden koulutusta suuntaamaan myös muille työntekijäryhmille.

Työssä oppiminen ja kannustus

"Työ tekijäänsä opettaa". Vanha sanonta on 90-luvulla saanut uuden painotuksen kaikessa ammatillisessa koulutuksessa. Se puolestaan on lisännyt harjoittelujaksojen ja ohjaajien tarvetta. Harjoittelun ohjauksesta on muodostunut osa seurakunnan normaalia työtä. Toki se on monesti rasite, mutta se on myös mahdollisuus - vuorovaikutukseen ja seurakunnan tulevaisuuden rakentamiseen.

Toinen asia, jossa liennemme turhan pidättyviä, on kannustaminen. Varmaan voisimme entistä rohkeammin kannustaa nuoriamme myös kirkkomme eri tehtäviin - siinä toivossa, että kannustamistemme voisi liittyä myös Vapahtajamme oma kutsu seuraamiseen. Kouluttautumismahdollisuudet ovat olemassa - ja monitahoista, merkityksellistä työtä riittää.

YHTEISVASTUUKERÄYS 2006 "Ihmisarvoinen vanhuus"

Vuonna 2006 Yhteisvastuukeräys teki historiansa kolmanneksi parhaan tuloksen. Keräyksen kokonaistulos on 5 075 140,55 euroa. Vuoden 2005 tulos oli 4,7 miljoonaa euroa eli nousua vuodesta 2005 on lähes 8 prosenttia. Kuopion hiippakunnan tulos on 695 049,43 €, nousua vuodesta 2005 on n. 53 000 €

Yhteisvastuukeräyksen 2006 tuloilla autetaan yksinäisiä ja turvattomissa oloissa eläviä vanhuksia kotimaassa ja ulkomailla.

Lämmin KIITOS yhteisvastuukerääjille, lahjoittajille ja kaikille keräyksessä mukana olleille vastuunkantajille!! Siunatkoon Taivaallinen Isä kaiken vaivannäköne!

YHTEISVASTUUKERÄYS 2007 "Ehjä lapsen mieli"

Vuoden 2007 Yhteisvastuukeräyksen tuloilla tuetaan lapsia, joiden vanhemmilla on mielenterveysongelmia. Rahallisen tuen lisäksi Yhteisvastuu antaa mahdollisuuden käsitellä vaikeita ja usein vaiettujakin asioita, kuten mielenterveysongelmat perheessä ja sitä, miten seurakunta voisi tukea mielenterveysongelmista ja mielen hauraudesta kärsiviä perheitä. Suomessa toteutettavasta projektista vastaa Mielenterveyden keskusliitto. Ulkomaiseen erityiskohteeseen, Peruun, varat menevät Kirkon Ulkomaanavun kautta.

DIAKONIATYÖN NEUVOTTELUPÄIVÄT 2007

DIAKONIA- JA NUORISOTYÖNTEKIJÖIDEN TYÖHARJOITTELUN OHJAAJIEN NEUVOTTELUPÄIVÄ

Harjoitteluohjaajina toimivat/toimineet sekä toimintaan uusina mukaan hakeutuvat kutsutaan yhteiseen neuvottelupäivään torstaina 18.1.2007 Poukaman leirikeskukseen Kuopioon.

Tule mukaan pohtimaan, millaisia voimavaroja hengellinen matkakumppanuus voi antaa työhön ja opiskeluun sekä miten seurakunnassa tapahtuva harjoittelujakso voi parhaiten tukea opiskelijaa kasvamaan kirkon hengellisen työn työntekijäksi.

Olemme yhdessä vastuussa kirkon virkaan opiskelevien saamisesta töihin seurakuntiimme!

Ilmoittautuminen viimeistään 5.1.2007 tuomiokapitulin vahtimestarille p. (017) 288 8400, osmo.karppinen@evl.fi Koulutuspäivä on maksuton.

HENGELLISEN MATKAKUMPPANUUDEN NEUVOTTELUPÄIVÄ

Kaikkia seurakuntien työntekijöitä, jotka ovat kiinnostuneita hengellisen elämän syventämisestä, kutsutaan yhteisille neuvottelupäiville torstaina 22.2.2007 Valamon luostariin Heinävedelle.

Neuvottelupäivän kuluessa pohditaan hengellistä matkakumppanuutta ja rukouselämää. Tule mukaan yhteiselle hengelliselle matkalle!

Ilmoittautuminen viimeistään 3.2.2007 tuomiokapitulin vahtimestarille, p.

(017) 288 8400, osmo.karppinen@evl.fi. Osallistumismaksu on 50 €, sisältäen lounaan ja kaksi kahvia. Tarkempi ohjelma löytyy toisaalta tästä lehdestä.

KANSAINVÄLISEN DIAKONIAN NEUVOTTELUPÄIVÄT – TOIVON TORSTAI

Neuvottelupäivään torstaina 29.3.2007 Kaavin seurakuntatalolle ja torstaina 13.9. 2007 Kiuruveden seurakuntatalolle kutsutaan seurakunnan työntekijöitä ja luottamushenkilöitä, KUA: n yhteyshenkilöitä, yhteisvastuukerääjiä ja kaikkia kansainvälisestä diakoniasta kiinnostuneita.

Päivän kuluessa saadaan tietoa ja esimerkkejä kansainvälisen diakonian perusteista ja Kirkon Ulkomaanavun avustustoiminnasta sekä käytännön vinkkejä siitä, miten seurakunnissa voitaisiin toteuttaa kansainvälisen työn kehittämiseen liittyviä ajankohtaisia teemoja

Ilmoittautuminen Kirkon Ulkomaanapuun viikkoa ennen koulutuspäivää, p. (09) 1802427, karita.lindennlemmetti@evl.fi Koulutuspäivä on maksuton

YHDESSÄ VANHUSTYÖN PUOLESTA

– valtakunnalliset vanhuspolitiikan ja vanhustyön etiikan päivät

Seurakuntien, kuntien ja järjestöjen vanhustyössä mukana olevia työntekijöitä ja vastuuhenkilöitä kutsutaan yhteisille valtakunnallisille neuvottelupäiville 11.–12.4.2007 Diakoniamattikorkeakoulun tiloihin Piekämäelle.

DIAKONIA

Neuvottelupäivien keskeisinä tavoiteina ovat vanhusten hyvinvoinnin edistäminen, yhteistyön lisääminen vanhustyön eri alueilla sekä vanhuuden hyväksyminen arvokkaana elämänvaiheena.

Ilmoittautumiset tuomiokapituliin toimistosihteerille Marjaana Hartikaiselle, p. (017) 288 8405, marjaana.hartikainen@evl.fi viimeistään 28.2.2007. Koulutuspäivä on maksuton, jokainen maksaa itse majoituksen ja ruokailut. Ohjelma ja ilmoittautumislomake löytyvät hiippakunnan kotisivuilta osoitteesta www.kuopionhiippakunta.fi/

TYÖTTÖMIEN YHDISTYSTEN TOIMINNANOHJAAJIEN VOIMAANTUMISPÄIVÄT

Työttömien yhdistysten toiminnanohjaajat ja muut yhdistysten toiminnasta vastuussa olevat kutsutaan neuvottelupäiville 11.–12.9. 2007 Rytlyn leirikeskukseen tiloihin Kuopioon.

Päivien kuluessa kehitetään toiminnanohjaajan työssä tarvittavia yhteistyötietoja ja taitoja, pyritään löytämään ja lisäämään omia henkisiä ja hengellisiä voimavaroja, pohditaan jaksamiseen ja oman itsensä hoitamiseen liittyviä kysymyksiä

Ilmoittautuminen viimeistään 24.8.2007 tuomiokapitulin vahtimestarille, p. (017) 288 8400, osmo.karppinen@evl.fi Täysihoito on 58 € omin liinavaattein. (liinavaatteet 10 €)

YHTEISVASTUUKERÄYKSEN HIIPPAKUNNALLISET STARTTIPÄIVÄT

Neuvottelupäivään kutsutaan kirkkoherroja, diakoniaviranhaltijoita ja

nuorisotyöntekijöitä sekä vastavia teologeja, vapaaehtoisia keräyspäälliköitä ja muita Yhteisvastuukeräykseen osallistuvia seurakunnan työntekijöitä.

Alueellisten päivien ajankohdat ja paikat ovat seuraavat:

Maanantai 5.11.2007 Paltamon opisto, Kajaanin ja Nurmeksen rovastikunnat

Tiistai 6.11.2007 Portaanpään opisto, Iisalmen, Siilinjärven ja Nilsiän rovastikunnat

Keskiviikko 7.11.2007 Puijon kirkko, Kuopion tuomiorovastikunta ja Piekämäen rovastikunta

Torstai 8.11.2007 Outokumpu, Joensuu ja Leppävirran rovastikunnat

Tule mukaan kehittämään seurakuntasi Yhteisvastuukeräystä sekä saamaan tietoa vuoden 2008 Yhteisvastuukeräyksen keräyskohteista!

Ilmoittautuminen tuomiokapitulin vahtimestarille, p. (017) 288 8400, osmo.karppinen@evl.fi. Viimeistään 19.10.2007. Hinta on n. 14 € (sis. lounaan ja kaksi kahvia)

DIAKONIAN ROVASTIKUNNALLISTEN YHTEYSHENKILÖIDEN NEUVOTTELUPÄIVÄ

järjestetään perjantaina 31.8.2007 tuomiokapitulin tiloissa klo 11–15.

JUMALANPALVELUS JA KIRKKOMUSIIKKI

Virsi Visa 2007

Hiippakunnastamme on ilmoittautunut kevään 2007 valtakunnalliseen VirsiVisaan 3. ja 4. luokkia seuraavista seurakunnista: Eno, Juankoski, Kajaani, Kuopio Kallavesi, Kuopio Männistö, Kuopio Puijo, Liperi, Maaninka, Pielavesi, Rääkkylä, Siilinjärvi, Sonkajärvi. Yhteensä 34 luokkaa.

Valtakunnallisesti eniten ilmoittautuneita on Lapuan hiippakunnasta: 19 seurakunnasta yhteensä 77 luokkaa. Vähiten ilmoittautuneita on Helsingin hiippakunnasta: neljästä seurakunnasta yhdeksän luokkaa.

Koulun sisäisten rinnakkaisluokkien välinen VirsiVisa pidetään koulussa viikolla 4. Voittanut joukkue pääsee seurakunnan alueen koulujen väliseen VirsiVisaan, joka pidetään viikolla 7. Seurakunnan VirsiVisan voittajajoukkue lähtee hiippakunnalliseen VirsiVisaan.

Suurin osa hiippakuntamme VirsiVisaan ilmoittautuneista kouluista on Kuopion lähellä. Siksi hiippakunnallinen VirsiVisa pidetään Kuopiossa Keskuseurakuntatalolla, Suokatu 22 perjantaina 16.3.2007 klo 10.00 alkaen.

Tarkempi info lähetetään kirjeitse seurakunnallisen VirsiVisan voittajille. Hiippakunnallisen VirsiVisan voittajajoukkue pääsee huoltajineen Kuopion hiippakunnan kustantamana edustamaan Kuopion hiippakuntaa VirsiVisan finaaliin, joka pidetään Helsingissä perjantaina 18.5.2007.

VirsiVisa intoa!

JUMALANPALVELUS JA KIRKKOMUSIIKKI

KANTTOREIDEN HIIPPAKUNNALLISET NEUVOTTELUPÄIVÄT

Kanttoreiden hiippakunnalliset neuvottelupäivät pidetään Partaharjun Opistolla 21.-22.5.2007. Ohjelmassa mm. ”Kanttorit rippikoulussa” -kursien kuulumisia iltaohjelmiseen. Jos sää sallii mitataan myös hiippakuntamme kanttoreiden ryhmätöitätoja kanoottivaelluksen ja nokipannukahvien muodossa ja vertaillaan taitoja melomiseen omassa työyhteisössä.

Joulukuun alkuun mennessä neuvottelupäiville on ilmoittautunut kahdeksan kanttoria. (Vuoden 2005 hiippakunnallisilla neuvottelupäivillä osallistujia oli 45). Neuvottelupäiville ilmoittautuminen päättyi 15.11.2006, mutta jatketaan sitä niin, että viimeinen ilmoittautumispäivä on 31.1.2007. **Ilmoittautuminen** tuomiokapituliin vahtimestari Osmo Karppiselle p. 288 8400 tai sähköpostitse: osmo.karppinen@evl.fi.

Kaikki joukolla ilmoittautumaan!!!
Ps. Siis 31.1.2007 mennessä...kapituliin...

KÄYTÄNNÖN URKUHUOLLON KURSSI

Urkuhuollon kurssille oli joulukuun alkuun mennessä ilmoittautunut seitsemän kanttoria. Kaikilla on seurakunnassaan käytössä joko pneumaattinen tai sähköpneumaattinen soitin. Siksi tämän kevään urkuhuollon kurssilla keskiviikkona 9.5.2007 paneudutaan pääasiassa pneumaattisten ja sähköpneumaattisten urkujen pienvikojen korjaamiseen Pieksämäellä Pieksämäen maaseurakunnan kirkossa. Kurssilaisten niin halutes-

sa on mahdollisuus tutustua myös mekaanisten urkujen huoltoon kurssipäivän loppuun Jäppilän kirkossa. Kouluttajana on urkurakentaja Hannu Juntila. Kurssille mahtuu vielä muutama kanttori. Kurssipäivä alkaa klo 9.30 ja päättyy klo 15. Ilmoittautuneille lähetetään kurssikirje huhtikuun loppupuolella. Kurssimaksu on 20 € sisältäen ruokailun. **Ilmoittautumiset** kapituliin 9.4. 2007 mennessä p. (017) 288 8400/vahtimestari tai osmo.karppinen@evl.fi

LÄHETYS

Muistin virkistykseksi ja kevään koulutus suunnitelmien laadintaan ohessa Lähetyksen ja maahanmuuttajatyön kevään 2007 hiippakunnalliset koulutukset.

Kuopion hiippakunnan alueella asuvien, lähetyksessä ja muussa kirkon kansainvälisessä työssä olleiden neuvottelupäivä

Aika ja paikka: 25.1.2007, Kuopion hiippakunnan tuomiokapituli, Kuninkaankatu 22 Kuopio.

Sisältö: Keskustelua ja jakamista omista kokemuksista. Päivän tavoitteena luoda ja ylläpitää yhteyksiä hiippakunnan alueella asuvien, kirkon kansainvälisessä työssä olleiden ja hiippakunnan välillä sekä kehittää koulutuksellista resurssihenkilöverkostoa.

Kohderyhmä: Kaikki kirkon ulkomai-

nessä työssä olleet (Kuopion hiippakunnan alueella asuvat) Kustannukset: Ruokailukustannukset

Ilmoittautuminen: 12.1.2007 mennessä tuomiokapituliin, vahtimestari Osmo Karppinen

Järjestäjä: Kuopion hiippakunta
Yhteyshenkilö: Hiippakunnan lähetyssihteeri Jukka Koistinen

Lähetyksen teemapäivä

Aika ja paikka: 15.3.2007 klo 9.00–15.00 Kuopiossa Keskuseurakuntatalolla Suokatu 22, Kajaanissa 22.3.2007 Linnantauksen seurakuntakeskuksessa, Kaplantie 2

Sisältö: Aikamme Agricolat, Auta oppimaan teemavuoteen liittyvä koulutuspäivä, jossa tutustutaan oppimiseen liittyviin lähetyksen hankkeisiin ja saadaan kenttäterveisiä mm. kielenkäännöstystä.

Kohderyhmä: Seurakuntien lähetyssihteerit ja –teologit sekä muut asiasta kiinnostuneet. Kustannukset: 12 €, sisältää kahvit ja lounaan

Ilmoittautuminen: Kuopion päivään 8.3.2007 mennessä, Kajaanin päivään 13.3.2007 mennessä Kuopion hiippakunnan lähetystoimisto Terttu Möykkönen p. (017) 288 8411 tai terttu.moykkonen@mission.fi

Järjestäjät: Kuopion hiippakunta, SLS
Yhteyshenkilö: Jukka Koistinen

Uskontojen kohtaaminen seurakuntatyössä

Aika ja paikka: 25.4.2007, Peto-
sen seurakuntatalo, Pyörönkaari 21,
Kuopio

Sisältö: Tietoa ihmisistä eri kulttuurien ja uskontojen takana, valmiuksia heidän kohtaamiseensa. Tutustutaan mm. uskontojen merkitykseen eri kulttuureissa ja tarkastellaan lähemmin mm. islamilaista ja buddhalaista uskonnollisuutta.

Kohderyhmä: Maahanmuuttajia työssään kohtaavat seurakunnan työntekijät

Kustannukset: 12 €, sisältää kahvit ja lounaan

Ilmoittautuminen: Seurakunnan koulutussuunnitelman kautta, kuitenkin viimeistään 18.4.2007 tuomiokapituliin.

Järjestäjä: Kuopion hiippakunta
Yhteyshenkilö: Jukka Koistinen

Lähetyksen vapaaehtoisten opintoretki Helsinkiin

Aika: 29.–30.5.2007

Sisältö: Vierailu Katajanokalla Kirkon Lähetystyön keskuksessa, tutustuminen mm. SLS:n Lähetystaloon, lähetyskirkkoon ja -museoon sekä muita mielenkiintoisia vierailupaikkoja.

Kohderyhmä: Seurakuntien vapaaehtoiset lähetyksen vastuunkantajat

Kustannukset: 220 €

Ilmoittautuminen: 3.5.2007 mennessä, Kuopion hiippakunnan lähetystoimisto Terttu Möykkynen p. (017) 288 8411 tai sähköposti: terttu.moykkynen@mission.fi

Järjestäjä: Kuopion hiippakunta
Yhteyshenkilöt: Terttu Möykkynen, Johanna Kukkonen, Jukka Koistinen

HIIPPAKUNNAN PERHETYÖN PÄIVÄ

Seurakuntien kirkkoherroille on lähetetty kirje, jossa seurakuntia pyydetään lähettämään 2–5 edustajaa Hiippakunnan perhetyön päivään 2.2. Pieksämäelle. Nyt neljättä kertaa järjestettävän päivän teemana on ”Jumalan silmissä ehjä”. Päivän teema painottuu parisuhteeseen. Katso erillinen ohjelma tässä lehdessä.

VARHAISNUORISOTYÖN TYÖNEUVOTTELU

Varhaisnuorisotyön työneuvottelu järjestetään yhdessä PTK:n Itä-Suomen piirin kanssa Leppävirralla Kypylähotelli Vesileppiksessä ajalla 25.–26.4.2007. Osanottomaksu 80 €.

Ilmoittautuminen: 30.3.2007 mennessä aluesihteerin Maire Tamminen, GSM 0400 541 957, maire.tamminen@ptk.fi.

HIIPPAKUNNAN SALIBANDYTURNAUUS ”HIIPPASÄHLY 2007”

Perinteinen varhaisnuorten sähköturnaus järjestetään Pieksämäellä lauantaina 12.5. Ilmoittautuminen helmikuun loppuun mennessä Ilmo Häkkiselle sähköpostilla: ilmo.hakkinen@evl.fi. Katso erillinen ilmoitus tässä lehdessä.

SANKARIT-suurleiri Partaharjulla, Pieksämäellä 25.–30.7.2007

Leirillä eletään arjen sankarielämää joka päivä täysillä omassa ryhmässä pienessä pihapiirissä ja lähitienoon kanssa omassa kylässä. Huipennuk-

sina koko leirin yhteiset tapahtumat ja juhlahetket.

Ohjelmassa JiiPeen 70 vuoden metsäseikkailu, pelejä, leikkejä, musiikkia, kilpailuja, askartelua, yhteisiä leirinuotioita ja lähetysasiaa. Vietämme hartaushetkiä Ristikiven kirkossa.

Hinta: PTK:n (Suomen Poikien ja Tyttöjen Keskuksen) jäsenesekuntien jäseniltä 95 € ja muilta 105 €, kun ennakoilmoittautuminen tapahtuu 19.2.2007 mennessä. Tämän jälkeen hinnat nousevat 105 ja 115 euroon. Ennakoilmoittautuneet saavat leirihintaan myös leiripaidan ja -lippiksen. Sisaralennusta saa 30 € toisesta lapsesta alkaen.

Netissä www.ptk.fi/sankarit -sivusto on avattu ja täydentytyy koko ajan.

Kuopion hiippakunnan osalta leiristä vastaavat hiippakuntasihteerit Juha Antikainen (p. 017 288 8408) ja nuorisotyönohjaaja Sari Koponen Leppävirralla (p. 040 757 1888). Leiriä varten on nimetty hiippakunnallinen työryhmä, johon kuuluvat em. lisäksi nuorisotyönohjaaja Petteri Putkonen Joroisten seurakunnasta, nuorisotyönohjaaja Jyrki Kiukkonen Pielaveden seurakunnasta sekä nuorisotyönohjaaja Sari Virtanen Pieksämäen seurakunnasta. Ohjelmapäällikkönä toimii Pekka Kosonen.

Ilmoittautumiset leirille PTK:n toimistoon:

Suomen Poikien ja Tyttöjen Keskus-PTK ry Partaharjuntie 361, 76280 PARTAHARJU p. (015) 782 0200, faksi (015) 782 0201 sähköposti ptk@ptk.fi www.ptk.fi/sankarit

KASVATUS

RIPPIKOULUSAUNAT 2007

Teemana: rippikoulun hartaus- ja jumalanpalveluselämä

Rippikoulusaunat on tarkoitettu kaikille rippikoulutyötä tekeville, myös kanttoreille ja diakonian viranhaltijoille.

- 31.11.–1.2. Kajaanin rovastikunta, Sotkamo
15.2. Tuomiorovastikunta, Kuopion tuomiokapituli
27.2. Nilsin rovastikunta, Nilsinä
9.5. Siilinjärven rovastikunta, Keitele
5.9. Joensuun seurakuntayhtymä
6.9. Joensuun rovastikunta, Pyhäselkä
27.9. Nurmeksen rovastikunta, Juuka
31.10.–1.11. Leppävirran ja Pieksämäen rovastikunnat, Rautalampi
15.11. Iisalmen rovastikunta, Kiuruvesi

Rippikoulusaunojen kutsut saapuvat rovastikunnan yhdyshenkilöltä tai isäntäseurakunnalta. Tarkkaile postiasi ja osallistu – pysyt kehityksessä mukana!

DIAKONIA- JA NUORISOTYÖNTEKIJÖIDEN TYÖHARJOITTELUN OHJAAJIEN NEUVOTTELUPÄIVÄ

Harjoitteluohjaajina toimivat/toimineet sekä toimintaan uusina mukaan hakeutuvat kutsutaan yhteiseen neuvottelupäivään torstaina 18.1.2007 Poukaman leirikeskukseen Kuopioon.

Tule mukaan pohtimaan, millaisia voimavaroja hengellinen matkakumppanuus voi antaa työhön ja opiskeluun sekä miten seurakunnassa tapahtuva harjoittelujakso voi parhaiten tukea opiskelijaa kasvamaan kirkon hengellisen työn työntekijäksi.

Olemme yhdessä vastuussa kirkon virkaan opiskelevien saamisesta töihin seurakuntiimme!

Ilmoittautuminen viimeistään 5.1.2007 tuomiokapitulin vahtimestarille p. (017) 288 8400, osmo.karppinen@evl.fi
Koulutuspäivä on maksuton.

NUORET AIKUISET – TULEVAISUUDEN KIRKKO

Sinulle, joka teet työtä nuorten aikuisten kanssa tai pohdit seurakunnassasi teemaan liittyviä kysymyksiä! Olet tervetullut rakentamaan hiippakunnallista verkosta, jakamaan ideoita ja oppimaan uutta. Myös seurakuntasi nuoret aikuiset ovat lämpimästi tervetulleita mukaan.

Hiippakunta järjestää vuonna 2007 kolme temaattista seminaaripäivää

22.2.2007

Kuopio, Viestintä

26.4.2007

Kajaani, Kokoava toiminta

13.11.2007

Joensuu, Kohtaaminen arjessa

Varaa ajat kalenteriisi! Tarkempia tietoja luennoitsijoista ja kokoontumispaikoista saat nettisivuiltamme www.kuopionhiippakunta.fi

KUOPION HIIPPAKUNNAN XIV SALIBANDYTURNAAUS

JÄRJESTETÄÄN LAUANTAINA 12.5.2007 PIEKSÄMÄEN URHEILUTALOSSA JA JÄÄHALLISSA

Turnauksessa pelataan seuraavat sarjat

C -93-93

D -94-95

E -96-

HINTA

Turnauksen hinta on 85 Euroa/joukkue. Hinta sisältää osallistumisen turnaukseen, palkinnot, diplomin, uimahallin ryhmälipun sekä ruokailun. (max 15+2 hlö/joukkue)

ILMOITTAUTUMISET

Ilmoittautuminen tapahtuu s-postilla ilmo.hakkinen@evl.fi keskiviikkoon 28.2.2007 mennessä.

Ensisijainen osallistumisoikeus on 1 joukkue/sarja/srk. Ilmoittautumisen yhteydessä voit ilmoittaa varalle korkeintaan yksi joukkue/sarja. Tarvittaessa ilmoittautumisajan umpeuduttua arvotaan varalla olevista joukkueista osallistumisoikeuden saavat joukkueet. Ilmoittautuneille joukkueille lähetetään turnauksen säännöt, ohjeet ja lasku maaliskuun loppuun mennessä. Ilmoittautuminen on lopullinen kun osallistumismaksu on maksettu.

LISÄTIETOJA

Tarkempia tietoja turnauksesta voit kysellä Pieksämäen kaupunkiseurakunnan vn-työntekijä Ilmo Häkkineniltä p. 050 306 7645 tai s-postilla ilmo.hakkinen@evl.fi

TURNAUKSEN JÄRJESTÄJÄT

Salibandyturnauksen järjestäjinä toimivat: KUOPION HIIPPAKUNTA PTK:N ITÄ-SUOMEN PIIRI PIEKSÄMÄEN ROVASTIKUNTA

Uusi dekaani

Kehittäminen nousussa

Seurakuntatyön kehittämisprojektit tulevat saamaan tulevaisuudessa yhä suurempaa painoarvoa. Häkkinen toteaa kuitenkin, että kehittämisen täytyy lähteä seurakunnan omista tarpeista, asioista, joita seurakunnassa ei koeta osattavan tai hallittavan.

– Sihteeristön tehtävänä on muistuttaa myös asioista, jotka ovat valtakunnallisesti pinnalla ja näin myös synnyttää seurakuntaan uusia tarpeita. Mikäli resurssit sallivat, painopistettä voidaan siirtää täsmäkoulutusten suuntaan. Iisalmen viestintäprojekti on ollut tästä yksi hyvä esimerkki, kertoo Häkkinen.

Tulevaisuudessakin on tarkoitus tukea rovastikunnallista yhteistyötä, mutta strategiaprosesseja tehdään myös yksittäisten seurakuntien kanssa. Ajatuksena onkin, että hiippakunnan antamasta koulutuksesta ja kehittämistyöstä 1/3 olisi räätälöityä täsmäkoulutusta seurakunnissa tai rovastikunnissa ja 2/3 koostuisi nykyiseen tapaan täydennyskoulutuksesta.

Haasteelliset vuodet

Kuopion hiippakunnasta eivät haasteet lopu. Häkkinen nostaa esille seurakuntarakenteen muutoksista nousevat kysymykset, joiden pitäisi näkyä myös sihteeristön työssä.

Samoin varhaisnuorisotyön leiri- ja retkitoiminnan kehittäminen ja ilta-päiväkerhot kaipaavat panostusta, muutamia konkreettisia asioita lisätäkseen.

Sakari Häkkinen painottaakin myös, että sihteeristö uudistuu vain kouluttautumalla ja kirjallisuutta lukemalla. Vaikka Kirkon koulutuskeskus on hyvä yhteistyökumppani ja koulutuksen antaja myös sihteeristölle, on suuntauduttava myös laajemmalle. Pysyminen mukana maailman megatrendeissä vaatii uusien näkemysten ja metodien hakemista tarvittaessa vaikka ulkomailta.

Häkkinen ylistää Kuopion hiippakuntaa estoitta maamme uudistusmielisimmäksi. Siihen on ollut vaikuttamassa ratkaisevasti uudistusmielinen piispa, joka on pitänyt ansiokkaasti esillä maailmalla ajankohtaista eettistä ja teologista keskustelua erilaisissa hiippakunnan tapahtumissa.

– Aika nopeasti tänne rantautuvat maailmalta tulevat projektit, kuten uudet lapsityön metodit tai Virtaa välillämme -projekti, naurahtaa Häkkinen.

■ AM

Sakari Häkkinen on vaihtanut kesän lopussa työn kasvatuksen hiippakuntasihteeristä hiippakuntadekaanin virkaan. Kasvatuksen ja piispan teologisen sihteerinä toimimisen tilalle ovat tulleet uudenlaiset tehtävät, ennen kaikkea hiippakunnallisen toiminnan ja koulutuksen koordinointi ja johtaminen. Lisähaastetta antaa jäsenyys tuomiokapitulin kollegiossa.

– Toiminnallisen puolen tehtävänä on ennen kaikkea tukea seurakuntia ja niiden toimintaa. Tukeminen toteutuu täydennyskoulutuksen järjestämisenä, konsultointina, työnhajauksen koordinoitina, seurakuntatyön kehittämisprojekteina, neuvottelupäivinä ja piispantarkastusten yhteydessä pidettävillä seurakuntatyön neuvotteluilla, listaa Häkkinen.

Sakari Häkkinen ei näe ristiriitaa kapitulin tarkastavan ja tukevan roolin välillä piispantarkastuksissa. Hän sanookin, että sihteeristön rooli keskittyy ennakkokäynteihin ja itse tarkastuksessa työntekijöiden ja luottamushenkilöiden tapaamiseen. Mikäli vierailut kouluissa ja kunnantalolla edistävät työtä paikallistasolla, sihteeristö on mukana myös siellä. Sihteeristö ei ole paikalla tarkastamassa vaan tukemassa.

Kasvatuksen uusi hiippakuntasihteeri

Capitol-lehti kävi jututtamassa vuoden alussa työnsä aloittaa kasvatuksen hiippakuntasihteeriä **Juha Antikaista** ja kyselemässä, millaisin ajatuksin hän on tulossa uuteen työhön ja hiippakuntaan.

Kuka olet, mistä tulet, miksi juuri Kuopioon?

Olen 43-vuotias pappi. Olen kotoisin Kuopiosta ja nyt parinkymmenen vuoden jälkeen palaamassa kaupunkiin – omaksikin hämmästykseni. Viimeiset 10 vuotta olen ollut srk-pastorina oppilaitostyössä Hämeenlinnassa ja olin jo ajatellut sinne jäädä. Jollekulle olin sanonut, etten lähde sieltä enää kuin Vanajan kirkkomaan multiin. Kuopioon tähän työhön ja suvun lähelle on kuitenkin ilo tulla. Kesältä odotan sitä, että voimme olla vähän saarella entisessä mummolassani.

Mitä odotat tulevalta työltä?

On tietysti vaikea ennakoida, mitä kaikkea työ tulee käytännössä olemaan, mutta ainakin haasteita piisaa. Eli alkuun on varmasti aika paljon perehtymistä asioihin. Olen tehnyt pitkään töitä ihan lattiatasolla ihmisten opetustyön ja opiskelun keskellä, joten nyt vaihdan näkökulmaa kasvatuksen ja koulutuksen maailmassa. Odotan myös innostavia asioita, sisältöjä, joihin uppoutua – sekä yhteistyötä seurakuntien kasvatustyön ja jumalanpalveluselämän toimijoiden kanssa. Pidän yhdessä ideomisesta ja tekemisestä – yhteys puhalttaa tekemiseen voimaa ja virtaa.

Mitä odotat hiippakunnalta?

Odotan ainakin sitä yhteistyötä. Vanhojen tuttavuuksien uudelleen herätelyä ja uusien yhteyksien solmimista. Ja tietysti toivon näin alkuun, että saan vähän aikaa perehtyä kaikkeen uuteen tässä työssä. Sillä kyllähän sitäkin vähän miettii, mitä hiippakunta odottaa minulta...

Vastat tuomiokapitulissa varhaiskasvatukseen, varhaisnuorisotyöhön ja jumalanpalveluselämään liittyvistä kysymyksistä. Millaisia ajatuksia sinulla on näistä?

Varhaiskasvatuksen osalta olen opinut sekä oman lapsen että työni kautta arvostamaan lasten parissa työtään tekeviä ihmisiä. Niin yhteiskunnan kuin kirkonkin kasvattajat tekevät erittäin vaativaa työtä, jossa osaaminen asetetaan joka päi-

vä puntariin. Monessa päiväkodissa myös uskontokasvatus on hoidettu erittäin hienosti. Ja seurakuntien lapsityö elää myös tiiviisti mukana perheiden arjessa ja yhteiskunnan muutoksissa.

Sekä lasten että varhaisnuorten osalta varsin suuri huolenaiheeni on perheiden tilanne. Syrjäytyminen ja syrjäyttäminen alkavat usein jo aika varhain. Siksi olisi hyvin tärkeää, että tällaisiin kehityskulkuihin voitaisiin puuttua mahdollisimman aikaisin. On myös todettu, että lapsen turvallisuudelle on elintärkeää, että hänellä on lähellä edes yksi turvallinen aikuinen. Parasta tietysti on, jos se on oma äiti tai isä, mutta myös muut aikuiset voivat turvata lapsen kasvun ja kehityksen.

Toivoisin myös, että lapsuus voisi jatkua hieman pidempään kuin nykyään. Niin kuin Tommi Hoikkala on todennut, kaikki haluavat olla nuoria, villejä ja vapaita – ja kaikki eivät ole valmiita ottamaan vanhemman vastuuta.

Jumalanpalvelus on ilman muuta seurakunnan ja kirkon ydin. Sen kautta seurakunta hengittää: rukoulee ja käy vuoropuhelua Jumalan kanssa. Sen monimuotoisuutta ja rikkautta on hyvä vaalia, sillä meitä tulijoitakin on monenlaisia.

Millaisiin kysymyksiin haluaisit ennen muuta panostaa?

Tähän kysymykseen on ehkä nyt vähän varhaista vastata. Kuitenkin toivoisin, että eriarvoistuminen ja syrjäyttäminen yhteiskunnassamme ainakin hidastuisivat. Perheiden voimaantuminen, voimien kasvu arjen paineissa, olisi myös aihe, jonka hyväksi olisi ilo tehdä jotain.

Mikä sinusta on kirkossa ja seurakunnassa keskeistä?

Armo, rakkaus, yhteys, palvelu.

■ AM

Humoristisen piispan sykähdyttävä hartauskirja

Wille Riekkinen: Ilveilijän hartauskirja. 392 s. WSOY 2006.

Kuopion piispa Wille Riekkinen tunnetaan sanavalmiina kaitsijana, jolla on usein myös lempeä pilke silmäkulmassaan. Hänen puheitaan ryydittää niin vahva raamatullisuus kuin myös sitoutuneisuus ajan ilmiöiden tarkkailuun. Riekkinen on syvälinen elämäntuntojen ja ihmisten elämäntahtojen pohdiskelija, joka vahvalla tavalla antaa myös elämänilon ja huumorin tulla esiin. Kirkonmiehelle se on melko harvinaista, mutta usko ja huumori itse asiassa ovat hyvin läheisiä sukulaisia keskenään.

Savolainen venkoilija Riekkinen on julkaissut Ilveilijän hartauskirjan, jossa hän kuljettaa lukijaansa kirkkovuoden alusta, adventista helluntaihin saakka. Lukemisen alkuun Riekkisen ohjeen mukaan pääsee aloittamalla siitä kohdasta, joka on lähimpänä kirjan hankintapäivää. Kirkkovuotta vähän tuntevalle se on hankalaa, joten viisaampi on lukea teos alusta loppuun. Toiseksi kirjakin on niin palkitseva.

Riekkinen on eksegeetti, Raamatun tutkija, joka vaivatta selostaa niin Vanhan kuin Uuden testamentin taustoja ja tekee sen hyvin kansantajuisella tavalla. Hänen värikäs kielenkäyttönsä ja kuvaston tempaa lukemaan pitkät pätkät myös historiaa niin Israelin kansan vaiheista kuin tuon ajan maailmankuvasta, niin Jeesuksen ajan erilaisista ryhmittymistä kuin kreikkalaisesta ajattelusta.

Riekkinen puolustaa vahvasti ihmisen oikeuksia globaalissa maailmanmenossa. Tasavertaisuus, vallan kritiikki ja oikeudenmukaisuus ovat teemoja, jotka toistuvat hänen kirjoituksissaan. Mutta hän ei jää

jonnekin etäisiin sfääreihin, vaan tulee ihmisen rinnalle kuuntelijana ja taustoittajana. Hän ei anna helpoja vastauksia, vaan haluaa pistää lukijan miettimään haasteita ja ratkaisuja kristillisen uskon pohjalta, uskon, jonka ytimenä on rakkaus: ”Jeesuksessa ja hänen elämäntyönsään aktualisoituvat kaikki Jumalan valtakunnan arvot, joita kannattaa tänäkin päivänä tavoitella. Sillä nuo arvot: oikeamielisyys, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä, ovat ajankohteisempia kuin ymmärrämmekään. Juuri nyt!”

Lapset, nuoret ja vanhuksat ovat erityisesti sellaisia ryhmiä, joista Riekkinen kantaa huolta. Lasten elämä huutaa monin tavoin: välit musta! Vanhusten yksinäisyys tulee nyky-yhteiskunnassa riipaisevalla tavalla esiin. Riekkinen haastaa vuorovaihtukseen ja eri ryhmien arvostamiseen. Sovitettu erilaisuus niin ihmisten, kirkkojen kuin uskontojen välilläkin on aina rikkautta.

Kirkkovuosi tulee Riekkisen kyydissä erinomaisella tavalla taustoitetuksi. Kyytipoikana toimivat myös virret ja rukoukset, joiden kautta tiivistyvät kunkin kirjoituksen teemat yhtenäiseksi kokonaisuudeksi. Syvälinen ja paikoin hauskakin hartauskirja – paradoksien kautta elämä avautuu tämän päivän ihmisten todellisuudeksi uskossa ja turvallisuudessa luottamuksessa Jumalaan.

Risto Kormilainen

TOIVON TIELLÄ KAINUUSSA

Ystävänpäivän aattona 13.2. Kajaanin seurakuntatalossa, Linnankatu 12. Tapahtuma on tarkoitettu Kuopion hiippakunnan seurakuntien työntekijöille ja luottamushenkilöille.

klo 10 Tapahtuman avaus, Hiippakuntadekaani Sakari Häkkinen

KANAVAT:
klo 10.15–12

Seurakunta murroksessa
Hiippakuntadekaani Sakari Häkkinen, konsultti Raimo Turunen, koulutuspäällikkö Sami Lahtiluoma

klo 10.15–12

Nuoret verkossa
Verkon mahdollisuudet myös rippikoulutyössä, päätoimittaja Antti Siukonen, taiteilija Lauri Kempainen

Ruokailu kaupungilla.

klo 14–16

Seurakunta toivon tiellä
Seurakunnan näköalat, kirkkoherra Lauri Oikarinen
Vapaaehtoistyö toivon tuottajana, koulutuspäällikkö Henrietta Grönlund,
Nuori Aikuinen toivon tiellä?
Sanna-Maaria Tornivaara

klo 17.30–18.30

Luottamushenkilötapaaminen
Avaus Sakari Häkkinen
Seurakunta murroksessa, Raimo Turunen, Sami Lahtiluoma
Nuori aikuinen toivon tiellä, Sanna-Maaria Tornivaara
Kotimaa työvälineenä, toimituspäällikkö Mari Teinilä

YLEISÖTILAISUUS:

19.00 Seurat, Hannu Pöntinen, Satu Kantola, Toivo Sistonen, Risto Kormilainen

Päivän aikana on avoinna myös **myyntinäyttely**, jossa voit tutustua Kotimaa-yhtiöiden tuotantoon ja tehdä tilauksia.

Päivän ohjelma on maksuton.

Järjestäjinä:

Kuopion hiippakunta
Kajaanin seurakunta
Kirkkopalvelut

Minna musikaali tuo Minna Canthin sanoman keskelle tätä päivää

Kuopion kaupunginteatteri on tarjonnut syyskauden ajan lukuisia taide-elämyksiä kulttuurinälkäisille ihmisille. Merkittävä osa syksyn 2006 tuotannosta liittyy jollakin tavalla kirjailija Minna Canthin elämään. Studionäyttämöllä on esitetty Laura Ruohosen ohjaamaa näytelmää Suurin on rakkaus ja suurella näyttämöllä on pyörinyt Minna musikaali.

Marraskuisena torstai-iltana istuin täpötäyden teatterin takarivillä seuraamassa Minna musikaalia. Käsikirjoitus ja ohjaus ovat Ritva Holmbergin käsialaa, musiikin on säveltänyt Eero Ojanen ja laulut sanoittanut Ilpo Tiihonen. Erityisesti lavastus ja koreografia sekä valo- ja äänisuunnittelu ansaitsevat suuren kiitoksen. Pääroolin Minnana esittänyt Mirva Kuivalainen selvisi tehtävästään erinomaisesti.

Minna musikaali tuo kirjailija Minnan aikojen takaa kuopiolaisten keskelle. Kanttilasta käsin kajahtelevat vapauden, tasa-arvon ja rakkauden teesit keskelle tätä päivää. Suomi 1880-luvulla oli täysin erilainen kuin tämän päivän Suomi. Rohkeasti Minna kävi näytelmisensä käsiksi vallitseviin yhteiskunnallisiin epäkohtiin ja halusi puoltaa heikkoja. Minnasta tuli myös näkyvä

naisasianainen, jolle tyttöjen koulutus ja naisen aseman kohentaminen olivat sydämen asia.

Ei vain vallitseva yhteiskunta, vaan myös kirkko sai osansa Minnan kritiikistä. Kirkkoa hän arvosteli kristinopin ytimen kadottamisesta ja pakenemisesta dogmatiikan kahleisiin. Aito kristinoppi on hänen mukaansa evankeliumissa, siinä, mistä vapaus, totuus, tasa-arvo ja rakkaus nousevat. Sen ajan papistoa hän syytti tekeytyksestä ja ihmisten hädän ja ahdingon ohittamisesta. Myöskin silloinen Kuopion hiippakunnan piispa Gustaf Johansson sai tästä kritiikistä osansa.

Kirjailijan sanomaa ei aina ymmärretty ja hänellä oli paljon vihamiehiä. Monta kertaa Minna toistikin lausetta ”Elämä on taistelua”. Usein Minna masentui arvostelusta ja ymmärtämättömyydestä, jota sai osakseen. Voimavarana hänellä olivat masennuksen hetkellä kuitenkin perhe ja ystävät. Hän oli seitsemän lapsen äiti, kirjailija ja menestyvä kauppias. Eri rooleissaan hän eli todeksi sitä, mitä yritti näytelmissään tuoda esille. Ihmisten välinen tasa-arvo ja rakkaus ovat sittenkin tärkeintä.

Minna musikaali tahtoo tuoda esille erityisesti Minnan persoonaa ja syvimpiä elämäntuntoja. Kaiken suoraapuisuuden takana oli herkkä ihminen ja taiteilijasielu, joka joutui käymään myös oman taistelunsa. Vaikka Minna oli kirkon arvostelija, ei hän kuitenkaan ollut kadottanut uskoaan Jumalaan. Hänen elämänsä vaikeimpia hetkiä olivat puolison kuolema Minnan odottaessa seitsemättä lastaan sekä myöhemmin Hanna-tyttären kuolema 19-vuotiaana lavantautiin. Hannan kuoleman jälkeen Minna tuskaisena kyseli: ”Miksi Jumala on näin kova. Missä on armo?”

Minna musikaali on tehty juuri katsojalle sopivaksi. Siinä on reipasta musiikkia, tanssia ja huumoria, jotka ympäröivät asiallista asiaa. Eikä elämän syviä kysymyksiä ole unohdettu. Tänä päivänä Minna Canth iloitsisi monista asioista. Tasa-arvosta ja naisen aseman parantumisesta koko yhteiskunnassa ja kirkossa. Hän iloitsisi varmasti kirkon tekemästä monipuolisesta diakoniatyöstä, jossa kohdataan ihminen sellaisena kuin hän on elämänsä tuntojen keskellä. Hän iloitsisi kirkosta, joka elää lähellä ihmistä.

■
Anja-Riitta Nurmi
rovasti, Kiuruvesi

REIJO HEINONEN: HILJAISET VEDET, VASTUUN VIRRAT

Kirjoituksia aikamme arvovalinnoista. Kolumneja ja puheita globaalista etiikasta. 128 s., 2006

Globalisaatio on sanoista viimeinen, jolla haluaisin kirjaesittelyn aloittaa. Tein nyt niin ihan uhallani muistuttaakseni siitä, että vaikka globalisaatio on sanana on kivunnut yhteiskunnallisesti valvutuneiden bravuurista sanomalehtien lempilapaksi, se on ilmiönä kuitenkin suurelta osin hallitsematon. Globalisaatio ei ole tulevaisuutta vaan tämänhetkinen tosiasia. Se on tullut jäädäkseen. Sen kanssa on elettävä, vaikka eri elämäntilanteiden asiantuntijat ovat varovaisia neuvomaan miten.

Joensuun Yliopiston emeritusprofessori **Reijo E. Heinosen** kirja *Hiljaiset vedet – Vastuun virrat* on hyppy globalisaation nostamien kysymysten ja haasteiden maailmaan. Mikäli joku ei toistaiseksi ole vakuuttunut maapalloistumisen suurista ja vaikeista haasteista, Heinosen kirjan lukemisen myötä tilanne muuttuu.

Kirja koostuu joistakin Heinosen sanomalehti *Karjalaisessa* vuosina 2003–2005 julkaistuista kolumneista sekä hänen 1990- ja 2000-luvuilla pitämistään puheista. Tämä lähtökohta tekee kirjasta helppolukuisen ja ymmärrettävän myös sellaiselle lukijalle, jolle globalisaatio lähtökohteisesti herättää yhtä paljon mielikuvia ja sisältöjä kuin Schaumanin kirkkolaki.

Toisaalta juuri samasta syystä maailmanneetoksen kysymyksiin perehtyneelle kirja ei tuo mitään uutta. Mutta vanhan kertaaminen raikkaila esimerkeillä maustettujen ja kantaaottavien tekstien äärellä jättää jälkensä myös asiaan paneutuneeseen pohdiskelijaan.

Professori Reijo E. Heinonen on tutkinut katolisen teologi Hans Küngin teologiaa, jossa maailmanneetoksen (Weltethos) käsite on keskeinen. Küngin mukaan maailmanneetos, globaali moraalinen tietoisuus ja yhteinen moraalinen minimi on välttämätön, jotta globalisaatio ei kääntyisi tuhovoimaksi.

Küng, jonka johdolla on laadittu 1993 hyväksytty globaalinen etiikan julistus, korostaa uskonnon asemaa turvallisessa globalisaatiokehityksessä: Maailmanrauhaa ei synny ilman uskontojen rauhaa. Kirjan keskeinen sisällöllinen anti liittyy näihin Küngin ajatuksiin ja niiden merkityksen avaamiseen. Kirja avaa näköaloja paitsi viimeaikaiseen yliopistotutkimukseen myös maailmanpoliittiseen keskusteluun sekä kulttuuridialogiin.

Kirjan lukemisen jälkeen mieli ei lepää kylläisenä. Päinvastoin: Kysymyksiä on entistä enemmän; niiden lisäksi huolta ja pelkoa. Onko ollenkaan mahdollista, että jonakin päivänä eläisimme ”hyvinvointimaailmassa”, jossa eri uskonnot ja kulttuurit elävät sovussa ja keskinäisessä kunnioituksessa? Toisaalta kirja vakuuttaa siitä, että paitsi huoli ja pelko myös toivo ja tahto ovat globaaleja ilmiöitä nekin.

Pertti Salanne

Polvesta polveen –kirkko-ooppera

ensi-ilta 30.12. klo 18, esitykset 1.1.2007, 7.4. ja 8.4. klo 18, Nilsin kirkko, Pisantie 29.

Liput 30 euroa, Nilsin kaupungin palvelupisteestä, p. (017) 482 220 tai Lippupisteestä www.lippupiste.fi, p. 0600-900 900.
www.polvestapolveen.fi

100-vuotiaasta kirkkoa juhlivassa Nilsissä valmistaudutaan oopperan kantaesitykseen

Kirkko-ooppera Polvesta polveen on pienen seurakunnan suurhanke

Nilsissä vietetään kirkon satavuotisjuhlaa, jotka huipentuvat uudenvuoden aattona kantaesityksensä saavaan Polvesta polveen – kirkko-oopperaan. Oopperan on säveltänyt ja libreton kirjoittanut seurakunnan oma kanttori **Petri Karaksela**.

Ooppera kertoo konfirmaatioonsa valmistautuvasta rippikouluryhmästä ja heidän kaitsijoistaan. Yli kaksituntisessa oopperassa katsellaan kirkkoa nuorten silmin, kohdataan kuolema ja koetaan rakkaustarina, joka huipentuu kiperään kolmiodraamaan. Siihen mahtuu romantiikkaa, dramatiikkaa, komiikkaa ja hartautta, kaikkea sitä mitä kirkon elämässä - ja elämässä yleensäkin.

– Katson onnistuneeni, jos joku oopperan nähnyt innostuu käymään kirkossa. En ole mitään niin surrut näinä kanttorivuosinani kuin tyhjeneviä kirkkoja. Siinä on koko jutun ydin, sanoo Karaksela.

Musiikillisesti ooppera on monipuolinen, eikä taivu luokiteltavaksi mihinkään tiettyyn tyyliin. Toistuvana teemana on virsi 195: *On riemua kun saan tulla sun, Herra, temppeliin*, jonka mukaan ooppera on saanut nimensä.

– On sinne piilotettu eräs toinenkin virsi, mutta enpä paljastakaan, mikä, kertoo Petri Karaksela.

Polvesta polveen toteutetaan pitkälti harrastelijavoimin. Keskeisessä roolissa on nilsiläinen kamarikuoro Harmonia, joka on jo muutaman vuoden ajan esittänyt vaativia teoksia, kuten Händelin Messias-oratorio.

Salla Korpela

KUOPION HIIPPAKUNNAN TUOMIOKAPITULI

Katuosoite	Kuninkaankatu 22 A	
Postiosoite	PL 42, 70101 Kuopio	
Puh. (017)	288 8400	Vahtimestari Osmo Karppinen
	0400 671401	
	288 8402	Notaari Teuvo Manninen
	288 8403	Lakimiesasessori Tuija Alatalo
	288 8404	Piispan sihteeri Kaija Pyykönen
	288 8405	Toimistos sihteeri Marjaana Hartikainen
	288 8406	Hiippakuntadekaani
	040 544 0554	Sakari Häkkinen
	288 8407	Hiippakuntasihteeri
	040 591 0235	Aulikki Mäkinen
	288 8408	Hiippakuntasihteeri
	040 544 0558	Juha Antikainen
	288 8409	Hiippakuntasihteeri
	040 591 0236	Sirpa Juola
	288 8410	Hiippakuntakanttori
	040 773 7997	Seppo Kirkinen
	288 8411	Lähetystoimiston hoitaja
	262 2322	Terttu Möykkynen
	288 8412	Lähetyss sihteeri
	050 585 7852	Jukka Koistinen
	288 8414	Piispa Wille Riekkinen
	288 8416	Vt. hiippakuntasihteeri
	040 836 3416	Marjo-Riitta Antikainen
Faksi	(017) 288 8420	
Sähköposti	etunimi.sukunimi@evl.fi	
www-sivut	www.kuopionhiippakunta.fi	
Virka-aika	8.15-16.00	

Seuraava Capitol ilmestyy toukokuussa 2007

Juha Eklund

Kylväjävertaus Luuk. 8: 4-15 (2. sunnuntai ennen paaston aikaa, Sexagesima)

Onko laskiaista edeltävän sunnuntain evankeliumilla (Luuk. 8: 4-15) kosketuskohtaa kaksikymppisten nuorten miesten maailmaan?

Kuulijakunta (4)

Valatilaisuuksiin kokoontuu paljon kansaa, kuulijoita siis riittää, niin varusmiehiä kuin heidän omaisiaan. Mutta eiväthän he tulleet hartaustilaisuuteen, vaan varusmiesten sotilaalliseen juhlahetkeen. Monen yllättää, kuinka keskeinen asema päivän ohjelmassa hartaudella on. Perinne kantaa, harva asettaa Jumalan sanan julistuksen kyseenalaiseksi ko. tilanteessa. Monet kaksikymppisistä alokkaista ovat olleet edellisen kerran aktiivisina jumalanpalvelusosallistujina omassa konfirmaatiossaan; nyt tässä he ovat keskipisteessä.

Merkille pantavaa on sekin, että uskonnonvapauslain muutoksen mahdollistamana suurin osa kirkkoon kuulumattomista osallistuu valaan. ”Minä lupaan ja vakuutan kaikkivaltiaan ja kaikkietävän Jumalan edessä.” Milloin paikallisseurakunnan jumalanpalveluksessa koetaan tällainen avoimuus? Ja kun koetaan, miten otamme sen huomioon?

Vertaus (5-8)

Jeesuksen kylväjävertaus lienee aiemminkin kuultuna tuttu. Historiaan kuuluvaa työntekoa kertomuksen kylvötouhu tietenkin on, mutta kuva ei tarvitse paljoakaan selittämistä.

”Hukkaan menee hyviä siemeniä, tuhlausta!” Se lienee pääällimmäinen ajatus. Mutta entä kun siemen selitetään Jumalan Sanaksi, evankeliumin julistukseksi. Meneekö

se hukkaan? Ja kenen tehtävä on arvioida sitä, mikä on hukkaan heitettyä (konkreettisesti!) työtä?

Miksi vertauksin (9-10)

Vertausten tarpeellisuus on ongelma, jos kuuntelemme Jeesuksen selitystä: ”jotta he nähdessäänkään eivät näkisi eivätkä kuullessaankaan ymmärtäisi.” Muutenkin nämä ”jumalajutut” tuntuvat vaikeilta, miksi lisätä ymmärtämisen vaivaa? Vai onko tarkoitus saada meidät oikeasti pohtimaan asioita, ja pohtimisen kautta sisäistämään Jeesuksen sanoma!

Vertauksen selitys (11-15)

Kuulluksi tulemisen jälkeen avautuva haaste on asian ymmärretyksi tulemisessa. Ymmärtää voi monella tapaa, järjen, sydämen ja tekojen (elämän arjen) tasolla. Kylväjävertauksen kuva on helppo käsittää. Seuraavat askeleet ovat vaikeampia. Mitä omantunnon (sydämen) pohdiskeluissa merkitsee asettaa oma minä vertauksen viljelijän työmaalle? Millaista maaperää minä olen? Moniko kaksikymppinen suostuu olemaan ”työmaa”, viljelyspeltto? Nuori mies astelee voimansa tunnossa omia teitään, suunnittelee omia opiskelujaan ja töitään, mahdollista parisuhdettaan ja tulevaisuuden perhettään.

Elämän arki on haasteellisin. Mitä tarkoittaa olla Jumalan sanan vastaanottajana, kuinka siihen pitäisi reagoida? Kun nuori ihminen vielä ylipäättään hakee elämän suuntaa, onko siinä tilaa Jumalan tahdon kuuntelulle?

Mitä ihmettä? Miksi yleensä esitän tämän kysymyksen? Mistä johtuu se, että elämän arki ja Jumalan tahto kulkevat ikään kuin kadun eri puolilla?

Siinä kysymys meille opettajille mietittäväksi!

Port Payé
Finlande
100807
●
posti

ECONOMY